

Hristos descoperit în propriul Său Cuvânt *(Christ Revealed In His Own Word)*

Jeffersonville
22August 1965

Să ne aplecăm capetele pentru rugăciune. Doamne Isuse, Păstorul turmei Tale, noi suntem atât de datornici, Doamne, încât nu-Ți vom putea răsplăti niciodată dragostea pe care ai turnat-o în inimile noastre. Noi ne simțim așa de nevrednici atunci când stăm în prezența Ta și ne plecăm capetele! Noi Te rugăm să ne curăți de toate greșelile și de toate păcatele noastre. Noi Te rugăm să întărești trupurile noastre astăzi. Mulți sunt bolnavi și suferinzi, după cum vedem aici aceste multe batiste, iar de pretutindeni primim chemări și anunțuri pentru a ne ruga.

Noi credem că acum suntem la sfârșitul istoriei lumii și în curând timpul se va revărsa în veșnicie. Noi vrem să fim pregătiți pentru acel ceas și de aceea ne-am adunat aici în dimineața aceasta. Am auzit că în această dimineața, mulți din țara noastră, de la o coastă la cealaltă, sunt legați de transmisia prin telefon. Dorim ca fiecare grup mic, unde ajunge vocea noastră, să fie binecuvântat. Vindecă pe cei bolnavi dintre ei. Eu Te rog ca Tu să le curăți sufletul lor de tot răul. Ajută-ne și nouă aici în capelă în dimineața aceasta, ca să ne putem bucura de această prioritate.

Noi Te rugăm ca Tu să ne vorbești azi prin Cuvântul Tău scris. Dorim ca Duhul Tău să ne descopere lucrurile de care avem nevoie, în timp ce noi ne-am adunat din toată țara. Noi ne simțim un popor mic, dar noi avem un loc printre cei răscumpărați, pentru că noi credem în Isus Hristos. Îngăduie-ne aceste lucruri, Doamne. După ce vom încheia acest serviciu divin, iar noi vom pleca spre casele noastre, să spunem ca și cei ce mergeau spre Emaus: “Nu ardeau inimile în noi, când El vorbea cu noi pe drum?”

Tată, eu știu că orice aș spune eu, cu siguranță n-ar fi suficient. Nici dacă m-ar ajuta acești creștini buni, nu ar fi suficient. Nimic din ce aș putea spune eu, nu ar ajuta la ceva bun, pentru că noi toți stăm pe

aceeași treaptă. Noi suntem oameni muritori. Dorim ca Duhul Sfânt să vorbească; dorim ca El să cuprindă Cuvântul și să-L descopere. Noi Îl așteptăm acum, în Numele lui Isus. Amin. Puteți să luați loc.

Eu sunt surprins, pentru că nu credeam că voi ține azi, aici, un serviciu divin, în cazul în care m-aș fi întors aici. Din cauza aceasta nici nu sunt îmbrăcat cum trebuie, dar aceste lucruri sunt secundare. Pentru soția mea, care mă ascultă din Tucson - fii fără grijă, totul este în ordine! Aici avem o cerere pentru un frate foarte scump; eu cred că el este din Prescott, cred că și ei sunt cuplați. Fratele Coggins, care se afla în drum spre adunarea de aici, dacă am înțeles bine, a fost internat în spital din cauza unui atac de cord. Și tatăl fratelui Junior Jacson este tot la spital. După cum am aflat, este vorba despre o operație serioasă - cancer la ficat. Desigur, noi vrem să ne gândim la ei în rugăciunile noastre. Mai sunt și alții aici, dar Dumnezeu știe totul despre ei. Să ne rugăm acum pentru ei.

Scumpe Doamne, când fratele nostru Coggins, acest bărbat scump și bătrân, un vechi luptător pe câmpul Evangheliei, a primit acest atac la inimă, o Doamne, această inimă trecea prin mari necazuri. Eu mă rog, Doamne, ajută-l! Îngăduie acest lucru. El iubește această viață ca și noi; el dorește să mai trăiască. Noi toți din întreaga țară, ne rugăm pentru el în Numele lui Isus, ca Tu să-l vindeci și să-l scoți afară. Noi credem că Tu vei face ca el să vină din nou sănătos aici la adunare.

Noi ne rugăm și pentru tatăl fratelui Jackson, care zace acum acolo și este aproape de moarte, un om care are un băiat așa de viteaz ca fr. Junior. Eu mă rog, scumpe Doamne, ca Tu să-l vindeci. Eu știu că totul pare a fi imposibil. Medicii, farmaciștii nu știu ce să mai facă într-un astfel de caz. Dar noi ne aducem aminte că cei mai buni medici din Luisville au spus despre fr. Hall: "El va trăi numai câteva ore, pentru că el are cancer la ficat." Însă prin harul lui Dumnezeu, el trăiește și azi! Asta s-a întâmplat acum 25 de ani. Eu mă rog deci, ca Tu, Doamne, să vindeci pe fr. Jackson. Lasă ca harul și îndurarea Ta să fie cu el. Tu-i cunoști pe toți cei ale căror batiste și alte obiecte sunt aduse aici, pentru că fiecare din ei are o problemă, Tată. Eu mă rog ca Tu să le dăruiești sănătate, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

De la început aș vrea să vă spun că duminica trecută nu m-am gândit să venim aici. Dar când am făcut anunțul, am venit. Fr. Neville

m-a rugat să vorbesc. Noi am anunțat că voi fi și azi aici, dar pe oamenii din țară nu i-am putut anunța. Dar noi posedăm acest sistem telefonic care este foarte bun. Oamenii pot rămâne acasă sau în localul lor de adunare și să asculte serviciul divin. Eu apreciez lucrul acesta. Eu văd că azi sunt foarte multe întrebări despre mesaj și despre ceea ce am spus aici ultima duminică. Eu am uitat ce fel de titlu am dat prediciei. Dar eu vorbeam despre faptul că voi trebuie să vă plătiți datoriile. Voi știți: indiferent ce am spune, lucrurile sunt înțelese greșit; nu pentru că au vrut să le înțeleagă greșit, dar ei pur și simplu le înțeleg greșit. Cineva a întreat: „Ce să fac?” Dar nu despre asta a vorbit Domnul Isus când a zis: „Să nu rămâneți datori nimănu cu nimic.” Asta înseamnă, să nu amânăm datoriile pe care trebuie să le plătim. Plățiți-le. Asta înseamnă să nu rămâi nimănu dator. Noi suntem datori să ne plătim chiria, telefonul și multe altele. Noi suntem datori cu aceste lucruri și le plătim. Dacă puteți să vă plătiți o datorie mai veche, atunci plățiți-o. Să nu umblați așa nepăsători, fără să vă plătiți datoriile.

Eu îmi aduc aminte, când eram tânăr, am fost bolnav. Când am ieșit din spital, eram dator aproape două mii de dolari. Aici prin apropiere era o farmacie, care aparținea lui Mr. Swaniger. Lui îi datoram 300 sau 400 de dolari pentru medicamente. El nici nu mă cunoștea. Eu m-am dus la el. Nici eu nu-l cunoșteam, dar el m-a servit cu de toate, fără să mă refuze nici măcar o singură dată. Eu ziceam: „Pentru asta vă rămân dator. Eu sunt încă foarte slăbit, dar voi încerca să mă duc la lucru. Acum nu pot plăti.” Eu chiar devenisem credincios și am zis: „Mr. Mason (nu Swaniger) prima mea datorie este înaintea lui Dumnezeu, ca să plătesc Lui zeciuiala. Mai întâi doresc să plătesc Lui zeciuiala mea. Apoi sunt dator ca să-mi plătesc datoriile. Tatăl meu, de fapt, este bolnav și noi suntem zece copii în familie, dar dacă în fiecare zi de plată nu pot să plătesc mai mult de 25 cenți, voi face doar atât. Dar dacă vreodată nu pot să plătesc acești 25 de cenți, atunci voi veni și voi spune: „De data aceasta nu pot să plătesc.” Cu ajutorul lui Dumnezeu am plătit totul. Asta am vrut să spun.

Un credincios din comunitatea aceasta și-a reparat odată mașina. El a spus: „Eu voi plăti sâmbăta aceasta datoria!”, dar el nu a făcut-o. Au trecut săptămâni la rând, fără ca el să-și plătească datoria sau să se scuze. Cel ce-i reparase mașina a venit la mine și m-a întrebat. Vedeți,

totul cade asupra Bisericii, totul cade asupra lui Hristos. Dacă nu puteți plăti, mergeți acolo și spuneți: „Eu sunt dator și îți voi plăti. Eu sunt creștin, dar în clipa aceasta nu pot să-ți plătesc ceea ce-ți sunt dator.” Gândiți-vă, este scris în cărțile lui Dumnezeu ceea ce faceți. Asta știți. Eu încerc să mă pregătesc, să fiu gata, atât eu cât și cei cu care sunt împreună, pentru că știu că ne apropiem de o mare lucrare. În curând, se va întâmpla ceva. De aceea, noi dorim să fim pregătiți. În timp ce ne apropiem tot mai mult de venirea Domnului, am vrea să fim pregătiți pentru ceasul acela minunat.

Noi vrem să ne pregătim acum și să vorbim despre o temă pe care am ales-o pentru dimineața aceasta cu ajutorul Domnului. Din pricina celor ce ascultă prin transmisie telefonică, noi vrem să scurtăm timpul cât putem. Eu cred că dumneavoastră, cu toții, aveți o dimineață frumoasă ca și noi aici în Indiana. Este suficient de răcoare și plăcut. De când a plouat, vremea de aici este plăcută.

Doresc să citesc din Evrei 1 și din Ioan 1. Tema mea din dimineața aceasta este un studiu biblic. Să citim din Evrei 1:1-3:

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor, și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte...”

Ce minunat este să citești aceste lucruri! Să citim și din Ioan 1:1:

“La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.”

Tema mea din dimineața aceasta va fi: „Hristos descoperit în propriul Său Cuvânt”

Eu m-am hotărât să vorbesc despre această temă, pentru că știu că ceea ce spunem, nu putem spune doar pentru că suntem adunați și să vorbim despre ceva la întâmplare; trebuie să fie ceva care să ajute pe oameni și să-i întărească, pentru că noi trebuie să trecem prin ape periculoase și înșelătoare. Noi navigăm deja prin ele. Câteodată, mi se pare că vă merge ca și mie, parcă primim așa de multe lovituri, încât ne speriem. Acum câteva minute am vorbit acolo, în cameră, cu un

predicator și cu soția lui. Amândoi sunt foarte nervoși, ca toți ceilalți din lume – ca și ceilalți oameni de pe pământ. Eu am spus: „Gândiți-vă numai, satana va lovi în voi. Indiferent cine sunteți, el are dreptul la această singură lovitură. Ce ați alege ca lovitură: să fiți orbi, să fiți neputincioși în pat sau să fiți nervoși?” Pe undeva, el vă poate lovi. El are un drept la locul acesta deschis. Acesta este locul pe care trebuie să-l protejați în tot timpul. Noi vedem acest timp agitat, în care trăim. Predica din ultima săptămână vă va descoperi lucrurile puternice și groaznice care vor veni.

Cândva, când vom avea o sală cu locuri suficiente, vom mai vorbi despre aceste lucruri. Este vorba despre cele șapte plăgi, cele șapte potire, care vor fi golite peste acest pământ, apoi cele șapte tunete și evenimentele acelea groaznice, care vor veni peste acest pământ.

Toată omenirea se află într-o stare nevrotică. Am citit într-un articol despre marele evanghelist Billy Graham, că el a fost așa de surmenat, încât nu mai putea să-și țină adunările și s-a dus în clinica Mayo, pentru a se supune unor analize. El nu era bolnav – dar el lucrează puțin cu corpul, mai mult cu intelectul. Acum va fugi în fiecare zi o milă. Toată omenirea este stricată. Femeile ajung să îmbătrânească mai repede. Dacă prin hrana aceasta modernă și prin stresul zilnic corpul nostru suferă mult, atunci nu se întâmplă același lucru și cu celulele creierului? Atunci noi înțelegem de ce femeile umblă dezbrăcate pe stradă. Noi înțelegem de ce zboară ei cu 120 km pe stradă. S-a ajuns acolo ca toată lumea să-și piardă capul. Dacă va voi Domnul, noi vom vorbi despre cele șapte potire și despre lucrurile acelea înspăimântătoare. Oamenii vor fi după un timp așa de nebuni, încât vor vedea furnicile, în închipuirea lor, de mărimea unui munte. Lăcuste cu păr lung vor veni pe pământ, pentru a chinui pe femeile care își taie părul. Dinții lor sunt ca dinții de leu, iar în cozile lor ele au înțepătura ca de scorpion, numai pentru a chinui pe oamenii de pe pământ. (Apocalipsa 9) Atunci va fi târziu, pentru a mai întreprinde ceva. Puneți-vă acum în ordine.

Ultima duminică ne-am ocupat cu cercurile celor 3 domenii și am atins și domeniul exterior care posedă cinci simțuri. Cele cinci simțuri sunt intrarea pentru trup. Cele cinci simțuri: gustul, pipăitul, mirosul, auzul și văzul sunt singura intrare spre corp. Nu există altă

posibilitate de contact cu corpul. În interiorul omului este duhul omenesc. Acest duh are la fel cinci simțuri: gândirea, dragostea, conștiința etc. Voi nu puteți gândi cu corpul vostru; voi gândiți cu mintea voastră. Aici se opresc mulți creștini. Ei pot fi ca grâul și neghina pe același câmp și unși cu același Duh cu care este uns și credinciosul adevărat. Dar acolo, în interiorul interiorului, în domeniul al treilea, în al treilea cerc interior – este sufletul. Acesta este ales de Dumnezeu înainte de întemeierea lumii. Acolo se află sămânța adevărată. Gândiți-vă numai, dacă luăm un scaiete, îl crăpăm, îi plantăm în interiorul lui un bob de grâu și apoi îl punem în pământ. Din acest scaiete va crește o plantă de grâu, indiferent de exteriorul și de mișcările acestei plante.

Astăzi există o așa de mare încurcătură despre dovada Duhului Sfânt. Satana poate imita orice dar pe care l-a dat Dumnezeu. Cuvântul însă nu-l poate aduce – nu Cuvânt cu Cuvânt. Aici a constatat falimentul lui deja în grădina Eden; la Cuvânt a dat el greș de fiecare dată. Este exact așa cum am spus pe bandă despre unșii falși din timpul sfârșitului. Ei pot fi unși cu Duhul, să vorbească în limbi, să danseze în Duh, să predice din Evanghelie și totuși sunt niște draci. Depinde de interiorul din el. Gândiți-vă numai, Isus a spus: „Toți cei pe care Mi i-a dat Tatăl Meu... vor veni la Mine. Nimeni nu poate veni la Mine, decât dacă îl atrage mai întâi Tatăl.” Noi am trecut prin lecțiile acelea în care am arătat, că, firește, voi erați deja în stră-strămoșul vostru – de la început. Așa suntem noi ca ființe omenești – după natura noastră. Câteodată, se naște într-o familie un copil cu păr roșu. Tatăl este mirat, pentru că nici printre rudeniile lui și nici printre rudeniile soției lui nu cunoaște pe nimeni, care să aibă păr roșu. Dacă s-ar cerceta însă câteva generații în urmă, atunci s-ar constata, că cineva, cândva, a fost roșcat. Sămânța se reproduce și voi primiți natura unui strămoș, care poate a trăit cu mult timp în urmă.

Evrei 7 vorbește despre Melhisedec. Avraam i-a dat zeciuiala, după ce s-a întors din luptă, când a biruit pe împărați. Levi, care a primit mai târziu zeciuiala, a plătit astfel deja zeciuiala, pentru că el se trăgea din coapsa lui Avraam, când acesta s-a întâlnit cu Melhisedec. Aici avem același lucru: dacă sunteți un fiu al lui Dumnezeu, dacă eu sunt un fiu al lui Dumnezeu sau tu o fiică a lui Dumnezeu, atunci noi am fost de

la început în Dumnezeu, iar atunci când Isus a devenit plinătatea Cuvântului, noi eram deja o sămânță în El. Atunci când El a fost răstignit, noi am fost răstigniți împreună în trupul Lui. Când El a înviat din morți, noi am înviat împreună cu El. De când am cunoscut acest adevăr, noi suntem cu El, în Isus Hristos, așezați în locuri cerești. Dacă suntem fii și fiice ale lui Dumnezeu, atunci suntem copii ai lui Dumnezeu, atunci suntem însușirile lui Dumnezeu. Atunci posedăm viața veșnică. Dumnezeu este unica viață veșnică care există. Deci noi eram de la început în El. Atunci când Isus a devenit tot acest Cuvânt, noi eram o parte din El. Amin. Aici aveți problema. Dacă aceasta este în voi, atunci nici un drac, nici o putere, nimic nu vă poate îndepărta de la acest adevăr. Aceasta este ancora sufletului.

Voi puteți fi unși în duhul, să aveți dorințe și să faceți toate celelalte lucruri, dar totul depinde de această ancoră, de Cuvântul acesta, voi nu vă puteți îndepărta de aceasta niciodată. Voi vă veți ține de acest Cuvânt cu adevărat și cât puteți. Altfel sunteți pierduți, indiferent ce ați face.

Epoca Laodicea este oarbă, săracă și goală și nici măcar nu știe lucrul acesta. Vedeți, ei posedă o ungere, ei pot fi unși cu Duhul autentic. Duhul Sfânt poate veni în duhul unui om, dar sămânța propriu zisă se află în sufletul său. Această sămânță este Cuvântul! Nu contează cât de mult predicați, cât de mult bine veți face sau câtă iubire veți practica, aceasta este o poartă spre duhul omului. Voi nu puteți iubi cu trupul vostru; voi iubiți cu duhul vostru. Aceasta este una din aceste porți. Voi, deci, puteți iubi, să iubiți chiar pe Dumnezeu și totuși să nu fiți în ordine. Voi puteți scoate draci, să predicați, să faceți toate aceste lucruri și totuși să nu fiți corecți. Isus a zis: „*Mulți vor veni în ziua aceea la Mine și vor spune...*” Dar numai Cuvântul decide. „*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Dumnezeu era Cuvântul...*” „*Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi...*”

Fiți atenți, eu voi vorbi despre tema biblică: Hristos este descoperit în propriul Său Cuvânt. Eu m-am hotărât pentru tema aceasta în camera mea. O persoană scumpă – poate că azi se află aici – mi-a dăruit un tablou, care se află acum în camera mea de studiu. Este tabloul lui Hoffman cu capul lui Hristos așa cum este descris în predica de pe munte. Într-un loc, unde de fapt ar trebui să fie părul Său, pictorul a

apăsat puțin mai tare penelul. Acolo se află, deci El, în mijlocul Cuvântului Său și privește de acolo afară. Hristos în predica de pe munte! Eu mulțumesc celui care mi-a dăruit acest tablou. Altcineva mi-a adus în camera mea de studiu un tablou care-l reprezintă pe Ilie, cum el s-a înălțat în carul de foc spre cer. Eu apreciez aceste lucruri. Deseori sunt mulți oameni aici, încât eu nu am posibilitatea să-i pomenesc pe toți. Dar eu vă observ, frate, soră. Eu știu și Dumnezeu vă știe.

Acum voi vorbi despre tema: Hristos este descoperit în propriul Său Cuvânt. Așa cum văd capul lui Hristos în mijlocul predicii de pe munte și cum strălucește din mijlocul Cuvântului Său, în felul acesta am ajuns la tema aceasta. Hristos și Cuvântul este același. Oamenii se întrebă: „Cum a apărut Biblia?” Nu demult am călătorit cu un om. El a zis: „Gândește-te numai, noi, pe pământul acesta, știm și putem spune doar că noi am fost salvați printr-un basm evreiesc, care este scris în Biblie.” Eu am replicat: „Domnule, eu nu știu cum spui tu așa ceva, dar eu nu cred că aceasta este un basm evreiesc.” El a zis: „Bine, tu te rogi. Dar la cine te rogi tu? Eu m-am rugat pentru una și alta, pentru anumite lucruri, și nu am primit nimic.” Eu am răspuns: „Tu te rogi greșit. Noi nu ar trebui să ne rugăm ca să schimbăm gândul lui Dumnezeu, ci pentru ca El să ne schimbe gândirea. Gândurile lui Dumnezeu nu necesită modificări, ele sunt corecte.” Eu am zis: „Pentru ceea ce te rogi tu, nu este corect.” Eu știu despre un tânăr catolic, care a citit odată într-o carte de rugăciune, pentru ca mama lui să rămână în viață. Ea însă a murit, iar tânărul a aruncat cartea de rugăciune în foc. Eu nu sunt pentru această carte de rugăciune, dar eu vreau să spun prin aceasta, că este o poziție greșită. Oamenii încearcă să spună lui Dumnezeu ce ar trebui El să facă. Dar rugăciunea ar trebui să sune astfel: „Doamne, formează-mă în așa fel, încât eu să mă identific cu Cuvântul Tău.” Nu: „Eu doresc să schimb gândul Tău.” Corect este: „Schimbă-mi Tu gândirea mea. Schimbă-mi Tu gândirea spre voia Ta și voia Ta este scrisă aici în cartea aceasta, Doamne. Să nu mă lași până când gândirea mea nu corespunde cu a Ta. Atunci când gândirea mea corespunde cu a Ta, eu voi crede fiecare Cuvânt pe care L-ai scris Tu, Doamne. Fiindcă Tu ai spus în Cuvântul Tău că toate lucrurile sunt spre folosul celor ce cred și Te iubesc; iar eu Te iubesc, Doamne! Totul va fi spre binele meu.”

În săptămâna aceasta am fost la țară cu niște prieteni buni.

Acolo, eu am pus și unele întrebări, când mâncam la masă. Noi ne-am așezat atunci în jurul mesei și am avut un mic studiu biblic. Noi vorbeam despre dragoste. Acolo era o persoană anumită, care mi-a spus: „Eu cred că tu ești un antihrist.” Eu am replicat: „Dacă Domnului meu Îi face plăcere, eu aș dori să fiu și aceasta. Eu doresc să fiu ceea ce dorește El de la mine. Eu Îl iubesc. Dacă El m-ar arunca în iad, eu totuși Îl voi iubi, dacă mă voi duce dincolo cu același Duh, pe care Îl posed acum.” El m-a privit puțin ciudat. Acolo, se aflau printre noi cinci bărbați tineri cu soțiile lor. Ele sunt femei drăguțe. Eu știam cât de mult iubeau acești tineri pe femeile lor, de aceea eu le-am zis: „Astfel puteți să o cercetați: închipuiți-vă că voi nu ați fi încă însurați și ați visa că sunteți căsătoriți. În realitate, voi nu ați fi însurați, ci ați visa doar că ați fi. După ce vă treziți, v-ați duce la prietena voastră, ați vorbi cu ea despre lucrul acesta și ați spune: „Știi tu, eu am visat că noi am fi căsătoriți, am avea copii, că trăiam fericiți și așteptam venirea Domnului.” Însă fata ar răspunde: „Știi tu, eu iubesc un alt băiat mai mult decât pe tine. Cu celălalt băiat eu aș fi mai fericită.” Ați putea iubi din inimă pe această prietenă, încât să-i puteți spune: „Bindecuvântarea lui Dumnezeu să se odihnească asupra ta, dragă. Du-te cu acest băiat pe care îl iubești mai mult.”? Fiecare din voi, bărbați sau femei, să vă cercetați în felul acesta. Dacă dragostea voastră este autentică, atunci ați face lucrul acesta, pentru că voi v-ați bucura de bucuria ei. Voi știți că ați putea s-o aveți și că ați putea să trăiți cu ea, că ea ar deveni soția voastră, că ea s-ar mărita cu tine, dar ea nu ar fi fericită. Cu celălalt, ea ar fi mai fericită. Dacă ați iubi pe prietena voastră cu adevărat, atunci ați dori ca ea să fie fericită. De aceea, să se facă voia lui Dumnezeu, oricare ar fi voia Lui, indiferent dacă eu voi fi fericit sau nu. Eu aș trăi, astfel încât El să aibă plăcere în ceea ce fac eu. Cercetați-vă deci motivul și dorința dumnezevoastră și atunci veți ști dacă iubiți pe Dumnezeu sau nu. Ce ar fi dacă Dumnezeu v-ar spune: „Tu M-ai slujit, dar Eu te voi lepăda”?

„Eu totuși Te iubesc!”

Dacă Bisericiile ar recunoaște și ar putea crede așa, atunci nu ar exista nici unul care ar încerca să smulgă camaradului său mingea, dacă acesta o posedă deja. Atunci l-ar proteja. Dacă motivul și intenția voastră este cu adevărat sinceră, atunci nu va încerca nici unul să spună:

„Eu pot să fac la fel de bine ceea ce faci tu. Eu știu la fel de bine.”
Vedeți, dacă Dumnezeu începe să folosească un bărbat, atunci există
imediat atâta imitație. Aceasta vine prin satana, iar oamenii nu-și dau
seama. Ei încearcă să smulgă mîinega celui ce a primit-o. Dacă
Dumnezeu dăruiește cuiva o slujbă deosebită, atunci fiți atenți cîți vor
încerca să-l imite. Vedeți voi?

Dragostea adevărată pentru Dumnezeu, în cazul acesta, constă în
faptul: „Indiferent ce parte aș fi eu în trup, Doamne, dacă eu aș putea
să-l apăr pe cel ce este într-o slujbă, chiar și numai cu un cuvânt, atunci
lasă-mă să fac aceasta.” La fel ar fi și cu prietena voastră. Dacă o iubiți
cu adevărat, atunci o iubiți nu cu o dragoste „phileo” ci cu dragostea
„agape”, dragostea adevărată. Dacă ea ar iubi mai mult pe un altul și ar
fi fericită, atunci lăsați-o să meargă cu celălalt – bineînțeles, aceasta
numai în cazul în care nu sunteți căsătoriți încă, deci să nu fiu înțeles
greșit.

Vreau să fac o mică observație: oamenii care ascultă aceste
benzi îmi scriu și întrebă: „De ce ai spus tu în „Căsătorie și despărțire”,
așa și așa?” Eu am explicat deja de multe ori, că aceste benzi sunt
adresate numai comunității mele, frate, acolo unde sunt ascultat. Eu nu
sunt răspunzător pentru aceia pe care Dumnezeu ți i-a încredințat ție
pentru a-i păstori. Eu sunt răspunzător pentru acești oameni și pentru
hrana pe care le-o servesc. Această hrană este rezervată numai pentru
acești oameni. Dacă oamenii vor să asculte benzile, aceasta este treaba
lor. Nimeni nu este obligat. Dar eu vorbesc către aceia pe care mi i-a
încredințat Dumnezeu. Lor le sunt șterse păcatele. Cineva mi-a scris și
mi-a spus printre altele: „Eu am făcut asta și altele. Tu ai spus că
păcatele ne sunt iertate.” Dar așa ceva eu nu am spus. Eu am răspuns:
„Tu trebuie s-o vezi astfel: acest mesaj este adresat numai oamenilor de
aici, care vin aici, către turma mea.” Dacă oamenii de afară vor să
amestece hrana și lucrurile, aceasta este treaba lor. Primiți descoperirea
de la Dumnezeu și faceți ceea ce v-a poruncit El. Eu voi face același
lucru. Dar aceste mesaje sunt adresate către această Biserică.

Noi mergem acum din nou la tema noastră. Noi trebuie să
posedăm ceva de care să ne ținem tare. Trebuie să avem o ancoră, cu
alte cuvinte: ceva definitiv, un absolut. Fiecare trebuie să aibă un
absolut. Cu ani în urmă, eu am predicat odată despre tema „Absolutul”.

Asta înseamnă: locul (din Scriptură) care are ceva de spus, ca de pildă un arbitru. La un meci de fotbal el are cuvântul decisiv, hotărâtor. Nu contează dacă dumneavoastră ați văzut că e gol sau nu, asta e doar o părere, arbitrul decide dacă a fost gol. Voi puteți să spuneți: „Nu era gol. Eu am văzut.” Nu contează ce spuneți voi. Dacă el zice că a fost gol, atunci asta este valabil. El este cel care decide. Semaforul de circulație este ceva hotărâtor. La lumina verde, puteți porni motorul. Voi spuneți: „Eu mă grăbesc.” Dar asta nu vă ajută. Voi trebuie să așteptați, în timp ce alții pot circula. Vedeți, semaforul este hotărâtor. Pentru tot ce faceți, trebuie să existe un definitiv.

Când ți-ai ales soția, trebuia să existe ceva determinant și hotărâtor. Trebuia să existe o femeie pentru care să te decizi în alegerea ta. Chiar atunci când cumpărați un automobil, trebuie să luați o hotărâre definitivă. Voi trebuie să vă decideți, dacă va fi un Ford sau o marcă străină. Tot așa se întâmplă în viața unui creștin; trebuie să existe ceva definitiv în viața lui. Dacă spune cineva altcuiva: „Eu am auzit că trebuie să ne botezăm!” iar celălalt nu ar fi auzit niciodată despre așa ceva; el face parte, poate, dintr-o biserică, care nu botează, ci stropște numai, să spunem, de exemplu: metodiștii. Ei botează în cazul în care solicită cineva să fie botezat. Catolicii stropesc numai. Dacă cineva aude că trebuie botezat prin scufundare, iar el nu înțelege, pentru că el a fost crescut după învățătura catolică, el va merge la preot și va spune: „Părinte, eu am auzit că noi trebuie să ne botezăm prin scufundare. Ce spune biserica noastră despre aceasta?” „Păi, biserica noastră spune că noi trebuie să fim stropiți.” Dacă biserica și doctrina este definitivul absolut pentru el, atunci totul s-a rezolvat pentru el. Orice divergență s-a terminat. Biserica lui spune așa. Aceasta este suficient pentru el.

Când ne va auzi un frate baptist că noi credem în botezul prin scufundare, atunci el va spune: „Doar și eu cred așa.” Dar când se spune: „în Numele Domnului Isus Hristos”, atunci acest membru al comunității va merge la păstorul lui și îi va spune: „Pastore, cineva mi-a spus că noi ne botezăm corect prin scufundare, însă noi trebuie să ne botezăm în Numele Domnului Isus Hristos.” Păstorul va răspunde: „Să ne uităm puțin. Aici în cartea aceasta scrie că noi trebuie să ne botezăm în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt.” Dacă pentru el, comunitatea lui este definitivul, atunci totul s-a lămurit. Pentru el nu

mai contează ce va spune altcineva. Pentru el doctrina lui este absolutul lui.

Orice denominație este absolutul pentru credincioșii ei. Dar pentru mine și pentru acei pe care cred că-i conduc la Hristos, prin Hristos, numai Biblia este absolutul. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Dumnezeu este adevărat, chiar dacă orice om este mincinos.” Eu cred că Biblia este absolutul lui Dumnezeu. Indiferent ce va spune cineva – Biblia este definitivul absolut. Biblia nu este o carte a sistemelor. Nu! Ea nu este nici o carte a sistemelor și nici un cod de legi morale. Biblia nu este cartea acestor multe sisteme existente. Nu! Ea nu este un cod al moralei. Nu, asta ea nu este. Ea nu este nici o carte de istorie în exclusivitate, nu este nici o carte teologică, pentru că ea este descoperirea lui Isus Hristos. Dacă vreți să citiți, este scris în Apocalipsa 1:1-3. Notați-vă, dacă aveți ceva de scris. Biblia este descoperirea lui Isus Hristos. Noi mai avem timp, de aceea vom citi textul. Eu nu am azi multe notițe pe care să le explic. Dacă Domnul ne va ajuta, noi vom încerca să scoatem ceva de aici.

Să citim Apocalipsa 1:1-3 „Descoperirea lui Isus Hristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut, trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan, - care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos, și a spus tot ce a văzut. Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!” Biblia este deci descoperirea deplină a lui Isus Hristos. Ea a fost scrisă de prooroci. În Evrei 1:1-2, citim: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile.” Isus Hristos, în care sunt cuprinși toți proorocii. Isus era în Maleahi, Isus era în Ieremia, Isaia, Ilie. Tot ce au fost ei, era în El. Tot ceea ce sunteți voi, tot ce sunt eu, este în El. Acestea sunt cuvinte, mărturii ale Cuvântului. Din cauza aceasta, ea nu este o carte a sistemelor, nu un cod moral cu prescripții etice, nu o carte istorică sau teologică. Asta nu este ea, însă este descoperirea lui Isus Hristos – Dumnezeu care s-a descoperit, venind din Cuvânt în trup. Asta este ea. Dumnezeu este Cuvântul și Isus este

trupul. Biblia este descoperirea, cum a venit Dumnezeu (Cuvântul) în trup omenesc, și ni s-a descoperit. Cuvântul s-a făcut trup (Ioan 1:14). Din cauza aceasta, El a devenit Fiul lui Dumnezeu. El este o parte din Dumnezeu. Înțelegeți asta? Trupul este atâta timp o parte din Dumnezeu, cât este El Fiul.

Catolicii și toate celelalte biserici vorbesc despre „fiul veșnic”. Această noțiune nu redă nici un sens al gândirii. El nu poate fi veșnic și în același timp Fiul, pentru că un Fiul este născut. Cuvântul „veșnic” nu poate fi folosit în cazul acesta. El este Fiul, dar El nu poate fi un Fiul veșnic. Nu! Nu poate exista un Fiul veșnic.

El este Fiul în măsura în care Cuvântul era în Ieremia, în Moise, etc. – toți cei despre care El a zis: „Ei sunt cei care mărturisesc despre Mine” – întreaga descoperire dumnezeiască a Cuvântului, cuprinsă într-un trup omenesc. Dumnezeu a învelit această descoperire într-un trup de carne. Din cauza aceasta, El a fost numit Fiul și din cauza aceasta a zis El: „Tată”. O, este atât de simplu, numai să permiteți ca Dumnezeu să așeze în gândul vostru. Dumnezeu S-a descoperit într-un trup omenesc – a venit din Cuvânt în trup. Asta ne spune apostolul Ioan: „*Cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi.*”

Vedeți, unii spun despre Biblie: „S-a întâmplat una și alta”. Dar lăsați-mă să vă spun ceva. Noi vrem să ne ocupăm câteva minute de istoria Bibliei, ca să constatăm cum s-a ajuns la această carte. Ea a fost scrisă de patruzeci de scriitori diferiți. Patruzeci de scriitori au scris Biblia într-un răstimp de 1600 de ani și în epoci diferite. Ei au scris mai dinainte despre cele mai importante evenimente care urmau să aibă loc în istoria mondială. Deseori s-a întâmplat asta, cu sute de ani înainte ca acestea să aibă loc.

Nu există nici o greșeală în cele 66 de cărți ale Bibliei. Nici un autor, decât Însuși Dumnezeu, nu putea fi așa de corect și exact. Nici un cuvânt nu contravine sau se contrazice cu celălalt. Gândiți-vă numai, era vorba de un răstimp de 1600 de ani, în care a fost scrisă Biblia. Între Moise și moartea lui Ioan pe insula Patmos, au fost 1600 de ani. Patruzeci de scriitori au scris Biblia. Nici unul nu l-a cunoscut pe celălalt. Atunci nu a existat încă Biblia ca și cuvânt scris. Unii nici nu au văzut cuvântul care a fost scris despre timpul lor. Mai târziu, după ce s-a recunoscut că cei ce au vorbit au fost proroci, aceste prorocii au

fost adunate și cuprinse în cărți și s-a mai constatat că ele concordau în mod deplin unele cu altele. Vedeți, Petru a predicat în ziua de rusalii: „Pocăiți-vă și botezați-vă fiecare în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre.” Pavel nu auzise nimic despre acest eveniment. El s-a aflat însă trei ani și jumătate în Arabia, unde a studiat Vechiul Testament ca să constate cine a fost în stâlpul de foc, din care i se vorbise pe drumul spre Damasc. Atunci el a auzit vocea: „*Saule, Saule, de ce Mă prigonești?*” Cum putea fi Saul un fals? El nu se consultase deloc cu Biserica.

După 14 ani, când s-a întâlnit cu apostolul Petru, ei au constatat că amândoi predică același Cuvânt. Aceasta este Biblia noastră! Cuvintele oamenilor poate dau greș. Dar Bibliei nu-i poate băga nimeni de vină, să scoată sau să adauge. Să nu adăugați nimic Bibliei! Nu. Aceasta este descoperirea desăvârșită. În cartea aceasta găsim totul.

Așa se întâmplă și cu cele șapte peceți. Cineva mi-a tot spus în legătură cu aceste taine: „Domnul îți va vorbi, frate Branham, când vor fi descoperite cele șapte peceți și noi vom afla cum să ne apropiem mai bine de Dumnezeu.” Eu am zis: „Nu! Asta nu poate fi, pentru că cele șapte peceți din Biblie țineau ascunse cele șapte taine. Ele erau deja scrise, dar noi nu le-am înțeles, și nu știam ce conțin aceste peceți.” Vedeți cum au colaborat ei, când era vorba despre botezul în Numele lui Isus? Dar nu acesta era adevărul deplin – trebuie să fie în Numele Domnului Isus Hristos. Voi știți cum s-a întâmplat cu toate aceste lucruri. Există mulți cu numele Isus. Eu am prieteni, chiar predicatori latino-americani, pe care îi cheamă Isus (Jesus). Dar nu asta-i, ci El este Domnul nostru Isus Hristos. Nici un autor, în afară de El, nu ar putea fi așa de exact ca El.

Noi vrem acum să constatăm, cum a fost scrisă această Biblie. Ce s-ar întâmpla, de exemplu, dacă noi ne-am duce și am lua șaizeci și șase de cărți medicale, care se ocupă cu corpul uman și care au fost scrise în răstimp de 1600 de ani, de patruzeci de farmaciști diferiți? Eu mă întreb ce fel de concordanță am avea. Atunci când președintele nostru, George Washington, acum 200 de ani, suferea de aprindere la plămâni, medicii i-au tras o unghie de la picior. Să mergem puțin mai departe și să luăm unele lucruri, de care azi ne mirăm mult – aceasta este știința. Ce ar fi, dacă am lua patruzeci de oameni de știință dintr-o

perioadă de timp de 1600 de ani, ca să constatăm dacă ei sunt de aceeași părere? Un om de știință francez a spus acum 300 de ani că un obiect, care ar atinge o viteză de 45 km/h, se va ridica și va zbura. Credeți că știința de azi s-ar mai referi la concluziile de atunci? Mai există vreo concordanță între știința de atunci și cea de acum, când ei zboară cu 250 km/h pe șosea? Acel om de știință a dovedit atunci științific cu o minge și anume, că orice obiect pus sub presiune, care ajunge la o viteză de peste 45 km/h, s-ar ridica de pe pământ și ar zbura în văzduh. Acum nu mai există nici un suport pentru dovezile de acum 300 de ani. Dar în Biblie nu găsim nici un cuvânt care să contrazică pe celălalt. Nici un prooroc nu a vorbit în contradicție cu celălalt. Tot ce au spus fiecare din ei era desăvârșit. Dacă se infiltra cineva și proorocea de la sine, atunci se scula un prooroc adevărat și-l provoca pe cel fals. Atunci toate lucrurile se clarificau și erau demascate. Din cauza aceasta, pentru credincioșii adevărați, Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu.

Pentru oameni nu este sigur nici ceea ce spun toți medicii la un loc. Nici în ziua de azi ei nu sunt încă fără greșală. Nici până în ziua de azi nu putem spune că știința ar fi fără cusur. Voi știți, că, până nu de mult, ni s-a spus despre textul acela biblic, unde se spune că cei patru îngeri stau la cele patru colțuri ale pământului – iar unii zic că este imposibil, pentru că pământul ar fi rotund. Biblia vorbește, însă, despre „patru colțuri”. Acum trei săptămâni era un articol în ziar, în care se spune, că s-ar fi constatat că pământul ar fi cubic. Câți dintre voi ați citit articolul? Eu l-am păstrat și am așteptat numai ca să zică cineva ceva. Într-o zi vor constata că ei nu văd la o distanță de 150 milioane de ani lumină, ci ei privesc în cerc. Exact aceasta fac. Într-o zi, când veți merge spre cer, veți constata, că nu veți zbura spre undeva, ci veți fi tot aici, numai într-o altă dimensiune, în care vă deplasați mai repede decât în aceasta. Prin această încăpere trec lumini colorate. Fiecare culoare a cămășilor, a hainelor, orice ați purta, este veșnic și este înregistrat. Și de câte ori clipiți din ochi, este înregistrat. Televiziunea dovedește acest lucru.

Atunci când vă nașteți, începe înregistrarea lui Dumnezeu. Când începe o bandă să se rotească, mai întâi nu se aude nimic, după cum știți. Banda este comparabilă cu un copil mic. Abia când devine matur și de sine stătător, începe înregistrarea. Atunci începe să spună cuvinte,

pentru care va trebui să dea socoteală odată. Când se sfârșește această viață, banda va fi luată și pusă în arhiva mare a lui Dumnezeu. Cum vreți să scăpați la judecată? Totul va fi redat: orice mișcare pe care ați făcut-o, orice gând care a trecut prin mintea voastră. Puteți să înțelegeți asta?

Nu de mult, într-o seară, când am stat aici, se afla un om pe platformă. El avea chelie, era un om mare și puternic. Domnul îmi descoperise multe din viața și familia lui și ce trebuia să facă. El a mers afară și s-a așezat. Câteva minute mai târziu a apărut în fața mea un om care semăna cu primul, însă avea capul aplecat. Eu nu puteam observa cine este, eu credeam că este primul care fusese la mine, dar nu era acela. Era vorba despre altcineva. Pe acest om nu-l puteam găsi. Eu m-am întors, dar în spatele meu nu era nimeni. Eu am zis: „Omul șade acolo după cortină.” Era fratele nostru, care vine aici în comunitate, el este înalt, chel și solid. El se așezase în acel loc. El avea capul aplecat pentru rugăciune, pentru că era bolnav la stomac și aproape de moarte. El urma să-și cumpere o pereche de încălțăminte. Soția lui vroia să cumpere o pereche. El a zis: „Nu, eu nu mai am nevoie. Eu nu voi mai trăi atât, ca să-i mai port.” El era bolnav de moarte. Cum ședea el acolo, Dumnezeu m-a transpus în dimensiunea respectivă și am zis: „El se află acolo” arătându-mi poziția în care stătea el. Aleluia! Vedeți ce vreau să vă spun?

Fiți atenți! În Scriptură nu există greșeli. Isus, Cuvântul lui Dumnezeu, descoperă gândurile oamenilor. Cuvântul lui Dumnezeu este tăios, așa cum citim în Evrei 4:12 *„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tășuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.”* Cuvântul pătrunde adânc în gândurile omului, le aduce la suprafață să fie văzute și cunoscute – deosebite. Ce înseamnă a le deosebi? A le face de cunoscut, a le descoperi. Exact asta face Cuvântul lui Dumnezeu. Astăzi se spune: „Biserica catolică posedă Cuvântul lui Dumnezeu, sau bapțiștii, pentecostalii, etc.” Asta este fals. Cuvântul este descoperirea – Dumnezeu descoperit prin Cuvântul Său. Noi nu am obținut nici o unitate de opinie între farmaciștii veacurilor sau printre oamenii de știință. Dacă Einstein ar fi posedat numai pe tărâm spiritual acele

capacități, pe care le-a posedat în fizică – el a studiat, de exemplu, legile luminii etc. – atunci ar fi putut să ne spună multe lucruri. Eu am auzit prezentarea lui despre marele centru, care se află undeva în cer. El a spus că dacă cineva ajunge în contact cu acest centru, acela ar putea crea lumi sau altceva de felul acesta; puterea ar fi neîngrădită. Așa a văzut el pe Dumnezeu prin optica lui de fizician.

Ziarele vorbesc zilnic despre oameni dispăruți. Tot așa va fi și cu răpirea. Acest trup firesc va cădea și va îmbrăca unul ceresc. Părul sau oasele care vor rămâne vor dispărea. Acest trup va fi transformat într-o clipă, va părăsi locul pământesc și va merge acasă. Toate aceste lucruri vor avea loc, iar ei nu vor ști nimic. Într-o zi veți fi luați sus, nu vă îngrijorați copii!

Gândiți-vă numai, Isus a zis: „*Așa cum s-a întâmplat în zilele Sodomei...*” Ce s-a întâmplat scurt timp înaintea distrugerii Sodomei? Dumnezeu a venit cu doi îngeri pe pământ. Aceștia au început să facă o cercetare în vederea judecării. El a spus: „Strigătul împotriva Sodomei și Gomorei este mare, iar păcatul lor este cu adevărat așa de mare. Eu Mă voi duce și voi vedea, dacă ei au lucrat chiar în felul acesta, cum Eu aud plângerile, care au pătruns până la Mine și să văd dacă așa este. Eu voi cerceta.” Așa este?

Observați numai, persoana principală, care a rămas cu Avraam, a putut să deosebească gândurile din inima Sarei, care era în spatele Lui.

Priviți puțin în jurul vostru și observați, ce se desfășoară acum. Astăzi se întâmplă același lucru. Are loc o cercetare judecătorească. Dacă Biserica va fi în scurt timp în stare să-și ocupe locul și fiecare sămânță va fi adusă la locul ei, atunci ea va fi luată sus. Nimeni nu va ști ce s-a întâmplat cu ei. Unul va merge dintr-un loc, altul din casa păstorului, unul dincoace, iar dintr-o dată se va constata că ei nu mai sunt aici. Enoh a fost un tip spre acel timp. Dumnezeu l-a luat și el nu mai era de găsit! Ei au cercetat, dar el nu mai era printre ei. Transformarea lui Enoh este în legătură cu corabia care a supraviețuit potopului, care este un simbol spre Israel. Enoh a plecat, Noe a rămas și a supraviețuit. Mireasa pleacă, Israelul rămâne.

Cuvântul lui Dumnezeu este desăvârșit. Noul și Vechiul Testament sunt două părți ale unui întreg. Așa este. Vechiul Testament

este o jumătate, iar Noul cealaltă. Uniți aceste două părți, atunci aveți descoperirea întreagă despre Isus Hristos. Acolo au vorbit proorocii – aici este El în persoană. Două părți – un întreg. Noi nu vrem să pierdem prea mult timp. Dar gândiți-vă că Vechiul nu este complet fără Noul, iar Noul nu ar putea fi desăvârșit fără cel Vechi. Acesta este motivul pentru care am zis: două părți – un întreg. Proorocii au zis: „El va veni! El va fi aici! El va apărea! Ei vor face cu El așa și așa.” El a apărut. El a fost aici. Ei au făcut cu El după cum era scris. Despre această temă am vorbit de curând.

Dacă cineva cercetează Sfânta Scriptură, așa cum a spus și Pavel către Timotei: „*Cercetează Cuvântul, și împarte drept Cuvântul adevărului*”, atunci găsim aici o triplă obligativitate.

Cine folosește Cuvântul lui Dumnezeu, nu are voie să facă trei lucruri. Cu asta vrem să ne ocupăm în următoarele zece minute. Sunt trei lucruri pe care nu aveți voie să le faceți.

Voi, care sunteți în țară și ascultați, fiți siguri că veți reține în mintea voastră, chiar dacă nu vă notați aceste lucruri. Aceste lucruri nu aveți voie să le faceți. Altă dată vă tot spunem ce trebuie să faceți. Acum vă voi spune ce nu aveți voie să faceți.

1. Voi nu aveți voie să tâlcuiți greșit Cuvântul lui Dumnezeu. Se spune: „Eu cred că înseamnă asta sau asta.” Cuvântul înseamnă numai ceea ce spune. Cuvântul nu trebuie răstălmăcit.

2. Voi nu aveți voie să rupeți Cuvântul din ansamblu (context).

3. Voi nu aveți voie să puneți Cuvântul într-un loc unde nu se cuvine.

Dacă încalcăm una din aceste interdicții, atunci încurcăm întreaga Biblie și facem din Cuvântul Lui un haos și nu mai știm încotro să mergem.

Observați, dacă cineva tâlcuiește greșit, că Isus a fost chipul lui Dumnezeu într-un om, face atunci din El unul din cei trei dumnezei.

Dacă cineva tâlcuiește greșit că Isus Hristos este Cuvântul, atunci face din El o a doua persoană a Dumnezeirii. Dacă faceți lucrul acela, atunci încurcați toată Scriptura, atunci nu mai corespunde nimic. Din cauza aceasta, Scriptura nu trebuie răstălmăcită. Dacă vorbiți despre o lucrare, îi dați o explicație și o transferați într-o altă vreme sau dacă lucrarea este rânduită pentru o altă vreme, atunci o explicați iarăși

greșit.

Dacă cineva tâlcuiește greșit această Biblie, spunând că Isus Hristos nu ar fi Însuși Dumnezeu, ci face din El o a doua persoană sau una din cele trei persoane ale sfintei treimi, atunci el aduce fiecare Cuvânt din Biblie în încurcătură. Prin aceasta s-ar desființa prima poruncă unde se spune: „... să nu ai alți dumnezei în afară de Mine.” Asta ar face din creștinătatea întreagă o armată de închinători păgâni, care se închină la diferiți dumnezei străini. Vedeți, ce fel de Biblie ați avea atunci? Atunci am fi ceea ce spun iudeii despre noi. Ei întrebă: „Care din acești dumnezei este de fapt dumnezeul vostru?”

Voi vedeți deci, că nu puteți răstălmăci Biblia, pentru că Însuși Isus este tâlcuirea Bibliei, când El se face de cunoscut în epoca respectivă, în care partea respectivă a Trupului Său este descoperită. Atunci când avem de-a face cu epoca mâinilor, atunci trebuie să fie o mână, pentru că nu poate fi vorba despre epoca capului. Când este vorba de epoca glasului, nu poate fi vorba de epoca piciorului. Acum ne aflăm în epoca ochiului. În timpul următor, va veni El Însuși. ”A vedea înseamnă profetie.” Atunci când am trecut prin epocile Bisericii, noi am început cu fundamentul, cu prima epocă a Bisericii, atunci când întreaga sămânță a căzut în pământ. Aceasta a apărut în timpul lui Luther, care poate fi comparat cu picioarele, apoi a crescut prin Wesley mai departe, până la epoca penticostală, a buzelor și a limbilor.

Acum suntem în timpul ochiului, am ajuns la profetie, conform Maleahi 4:5-6. După aceasta nu mai urmează nimic, decât să vină El Însuși. Aceasta este ultima noastră așteptare.

Lucrul următor este inteligența, însă noi nu avem propria noastră inteligență, ci pe a Sa. Noi nu putem vedea nimic cu de la noi înșine putere. Cum ar putea prevedea un om astfel de lucruri? El nu poate așa ceva. Este însuși Dumnezeu. Vedeți, când se va ajunge la punctul ca El să guverneze întregul Trup, atunci este descoperit întregul trup al lui Hristos în Mireasă, care, ca și mireasa lui Adam de la început, a fost luată din coasta lui.

Dacă am face din El trei dumnezei, atunci am încurca toată Biblia și am încălca prima poruncă, am fi niște păgâni. Această răstălmăcire ar distruge întregul tablou al Bibliei, din această cauză nu aveți voie să tâlcuiți greșit această Biblie. Acesta este numai un punct!

Apoi, orice text biblic corespunde cu altul, din cauza aceasta trebuie să lăsați fiecare text la locul lui. Dacă rupeți un text din ansamblu, atunci Îl aveți pe El într-o epocă în calitate de Dumnezeu, iar în cealaltă aveți doar o istorioară. Asta se întâmplă dacă nu lăsați textul biblic în ansamblul lui. Din cauza aceasta nu aveți voie să așezați textele biblice într-un loc greșit. El este totdeauna Dumnezeu. Dacă astăzi faceți din El un Dumnezeu al istoriei, care a trecut, și dacă El azi nu este același, atunci ce veți face cu Evrei 13:8? El este același ieri, azi și în veci! Înțelegeți, ce s-ar întâmpla, da, ce s-a întâmplat deja? S-a întâmplat deja. A rupe Scriptura din ansamblu, înseamnă a lăsa pe Dumnezeu să-Și tăgăduiască propriul Său Cuvânt.

Dacă încurcați Sfânta Scriptură, atunci veți uni trupul Său în mod greșit, încât piciorul ar fi probabil acolo unde ar trebui să fie capul. Cu alte cuvinte: atunci ați pune probabil pe Isus să învețe mesajul lui Moise, sau al lui Wesley sau ceea ce a învățat Luther în epoca sa. În epoca noastră am învăța atunci mesajul pentru epoca penticostală. Vedeți dumnevoastră ce încurcătură ar ieși atunci? Penticostalii au arătat deja ceea ce sunt, la fel și lutheranii. Toate au devenit denominații organizate. Atunci ei au murit imediat. Epoca lor a început și a luat sfârșit. Observați, când s-au organizat, au murit. Cercetați numai și urmăriți dacă acesta este adevărul. Cercetați istoria. De fiecare dată când s-au organizat, au murit. Ei au devenit închinători la dumnezeul acestui veac. S-au format organizații – denominații și iluzii. Bărbați lumești au pătruns înăuntru și au adus părerile lor proprii și gândurile lor proprii. Ce s-a produs prin aceasta? S-a format o încurcătură. Apogeul acestei încurcături va fi în dumnezeul acestei lumi, când ei îl vor înscăuna pe însuși satan; îl vor aduce pe tron și vor crede că posedă un mare conducător mondial, care le aduce pacea.

V-am spus acum câteva zile și o repet acum, că civilizația de azi este în absolută contradicție cu Dumnezeu. Civilizația este în contradicție cu Dumnezeu. Instruirea civilizată este la un milion de mile depărtare de El, la fel și știința. Știința și școlile încearcă să-L nege pe Dumnezeu în seminarele teologice și în amfiteatrele universităților. Ei au avut deja cutremurul lor. Cum era în vedenia din seara aceea, în care omul acela a strigat către oamenii de știință, care umpleau ceva în niște burdufuri. Ei s-au întors, au privit în jur și au continuat. Dar se va

petrece încă o dată.

Această „obligativitate triplă” este neapărat necesară. Voi nu puteți să evitați și să ocoliți aceasta. Isus n-a venit pentru a predica mesajul lui Noe. El nu a venit ca să predice mesajul lui Moise. Moise nu a predicat mesajul altuia. Să nu încurcați textele biblice. Trebuie să fie și timpul potrivit. Voi nu puteți să confundați timpul lui Wesley cu timpul altui mare bărbat, de exemplu Luther. Luther a adus mesajul său despre neprihănirea prin credință. El era un om mare care a chemat Biserica afară din întuneric și a adus neprihănirea prin credință. Apoi ei au făurit o organizație și aceasta a murit. Dar viața a mers mai departe, așa cum trece prin tulpina de grâu în spic, până în epoca lui Wesley. Din lutherani au ieșit alte denumiri – ramuri – care au murit o dată cu ei. Aceștia erau Zwingli, Calvin și toți care s-au ridicat după marea reformă.

Mai târziu s-a ridicat Wesley. O altă epocă înflorea – spicul de grâu. Wesley și Atterbury, la fel și fratele său și mulți alți bărbați mari ai lui Dumnezeu, au venit cu un mesaj care a cuprins toată țara. Apoi s-au organizat și totul a murit. Apoi a apărut ceva ce arăta exact ca grâu. Dar noi am constatat că acesta era doar învelișul (pleava): penticostalii. Dar din adâncul plantei, separat de toate celelalte, a apărut o sămânță mică. Eu sunt de părere, că la aproximativ 3-4 ani după Luther, biserica lutherană a fost organizată. Scurt timp după Wesley, ei s-au organizat din nou. Fiecare a preluat aluatul vechi de la celălalt dinaintea lui.

În Tucson a fost arătat un program, cum s-a format biserica metodistă. Atunci când ei au venit în America, mulți din ei s-au întors din nou în Anglia și au adus de acolo doctrina. Acum au făcut un film cu acest subiect, iar eu am urmărit ce s-a întâmplat. Acolo ei au murit.

Apoi au apărut penticostalii, acei strigători vechi din alte vremuri. Ei au primit darul de a vorbi în limbi. Ei au început cu vorbirea în limbi. Apoi tot ei au numit această vorbire ca dovadă a Duhului Sfânt, s-au organizat și au murit. Unul spunea una, altul spunea alta, existau certuri peste certuri. Care a fost rezultatul? O frunză după alta s-a desprins, cum s-a întâmplat cu tulpina, frunzele și spicul. Din ei au ieșit unitarieni (Jesus Only), trinitarieni, biserica lui Dumnezeu, și toate celelalte au apărut; s-au ramificat în continuu. Însă conform naturii, care este un exemplu desăvârșit, niciodată nu veți reuși ceva prin școlarizare,

în domeniul acesta. Credința nu se învață, ea se primește de la Dumnezeu. Credința este un dar.

Am fost în Kentucky la niște prieteni. Ei aveau un beleuș. Mama copilului și sora ei ne-au pregătit masa după ce ne-am întors de la vânatoare. În timp ce vorbeam, copilul a început să plângă. Eu cred că pentru mamă, acest lucru a fost puțin penibil, pentru că ea a fugit imediat și a dat copilului ceva de mâncare. Eu am zis: „Știți, așa este natura!”. Încă nu a fost găsită o metodă mai bună pentru un copilaș, decât să strige atunci când dorește ceva. Dacă ai putea lua o carte de etică, să te așezi lângă copil și să-i spui: „Dragă, aș vrea să-ți spun ceva despre teologie. Să nu mai strigi atât de tare ca alți copii; tu ești doar mai cuminte! Dacă vrei să mănânci, atunci sună cu clopoțelul acesta.” Dar asta nu merge. Nu, așa ceva nu merge.

Fiți deci atenți la natură. Noi am trecut prin toate epocile și am constat că trăim în ultima epocă. Pleava s-a retras, iar noi avem deja zece ani în urma noastră, ani în care mesajul a ajuns la o națiune după alta și din mesajul acesta nu s-a format nici o organizație și nici nu poate să se formeze. Mesajul acesta nu poate fi organizat. Așa ceva nu a fost încă și nici nu va fi. Ceea ce este deosebit în mesajul acesta, este că acei ce au primit mesajul în inimă, trebuie doar să rămână în prezența soarelui, pentru a ajunge la coacere. Voi puteți primi mesajul acesta, apoi să permiteți soarelui divin să ardă toată verdeța afară din voi, ca să deveniți creștini maturi. Vedeți ce vreau să spun? Domnul vine în curând, pentru a lua Biserica Sa, iar atunci trebuie să existe un soi de creștini aici pe pământ, pe care El îi poate primi. Grâul trebuie să ajungă la coacere.

Aceste trei condiții trebuie neapărat respectate. Nu este voie să răstălmăcești, să nu fie scos din ansamblu și să nu fie încurcate textele biblice, prin așezarea lor într-un loc greșit. Trebuie lăsat totul așa cum a spus-o Dumnezeu. Pentru lume, Biblia este o carte plină de taine. Oamenii cred că Biblia este o carte plină de taine. Eu am vorbit odată cu un om, care are o poziție foarte înaltă în organizația lui. El a spus: „Într-o seară am încercat să citesc Apocalipsa.” El a spus mai departe: „Ioan o fi mâncat piper roșu și o fi avut un coșmar.” Vedeți, pentru unii, Biblia este o carte plină de taine, însă pentru creștinul adevărat, Biblia este descoperirea lui Dumnezeu, care se descoperă în epoca în care noi

trăim. El a zis: „*Cuvintele Mele sunt Duh și viață.*” Aceste cuvinte le-a spus Domnul Isus. El a mai spus: „*Sămânța pe care a semănat-o semănătorul, este Cuvântul lui Dumnezeu.*” Cine seamănă tâlcuiri, nu este de la Dumnezeu.

Noi știm că acesta este adevărul. Aici avem Cuvântul lui Dumnezeu – Dumnezeu în forma Cuvântului, care poate fi tâlcuit numai de El Însuși. Gândirea omenească nu este în stare să prezinte gândurile lui Dumnezeu. Cum poate o gândire mărginită să explice gândirea nemărginită a lui Dumnezeu, dacă nu suntem în stare nici să explicăm gândurile aproapelui nostru? Observați, El este singurul care o poate tâlcui. El descoperă Cuvântul Său cui vrea El. În Biblie nu scrie: „...după ce oamenii au umblat pe pământ din timpuri străvechi și au vorbit în multe feluri...” ci, Dumnezeu s-a descoperit întotdeauna numai prorocilor Săi.

El descoperă Cuvântul Său cui vrea El. El are propriul Său plan. El a stabilit totul în așa fel încât El se poate ascunde în Scriptură de cei mai înțelepți teologi. El se poate ascunde și voi puteți toată ziua, da, toată viața voastră puteți să priviți în această Scriptură, însă nu veți vedea nimic, deși El este acolo. El se poate ascunde pur și simplu, deși El este acolo! Vă rog lăsați asta să intre adânc în inima voastră, oriunde vă aflați, că Dumnezeu se poate ascunde în Cuvântul Său, încât nici un teolog și nici o școală de pe pământ nu Îl poate găsi. Totuși, El este acolo. Voi întrebați: „E adevărat frate Branham?” Cum era cu fariseii și cu saducheii? Cum era în celelalte timpuri? Asta a făcut El. Desigur, așa a lucrat El în fiecare epocă. Puteți să cercetați aceste lucruri. Să ne gândim la aceste lucruri, cum El s-a ascuns unui veac intelectual și înțelept, în timpul lui Noe, iar Noe primise har înaintea lui Dumnezeu. El s-a ascuns în timpul lui Moise, în zilele lui Ilie și cum s-a ascuns în zilele lui Isus: „*El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit.*” (Ioan 1:10-11) El se ascunde chiar și de cel mai înțelept om de pe pământ. Ei spun: „Acesta este doctorul sau sfântul părinte.” Pe mine nu mă interesează cine este el, Dumnezeu se ascunde de el și se descoperă unor copii, unei semințe alese dinainte, care primește Cuvântul. Gândiți-vă numai: Dumnezeul Atotputernic, care este în Cuvântul Său, orbește pe înțelepții acestui veac, încât ei nu pot recunoaște lucrarea lui Dumnezeu. Ei spun

că aceste lucruri ar fi fanatism. Vedeți numai, cum El se ascunde de pentecostali, baptiști, metodiști etc., deși El se descoperă în văzul lumii, împlinind și făcând tot felul de lucrări, încât și ziarele le publică.

Totuși, ei nu recunosc lucrarea! O, cât de mare este Dumnezeuul nostru, încât El se descoperă cui vrea El. Voi ziceți: „Fratele Johnes este un om evlavios și important. El va recunoaște acest adevăr.” O, nu! El se descoperă cui vrea El! Unul spune: „Nevasta mea nu o vede, deși ea este o femeie creștină.” Sau: “Păstorul meu este un om mare.” Așa este, dar El se descoperă cui vrea El! Cercetați numai ceea ce a fost descoperit și ceea ce s-a întâmplat; atunci veți înțelege totul. Prin aceasta recunoaștem că aici este vorba despre cartea lui Dumnezeu și nu despre o carte omenească. Noi vrem să urmărim puțin, cum s-ar exprima această carte, dacă ar fi de obârșie omenească. Priviți numai cum descoperă ea păcatele celor ce au scris-o.

Să luăm, de exemplu, pe acei bărbați care au trăit în timpurile biblice – pe Avraam. El este numit părintele credinței. Credeți voi că Avraam ar fi scris în cartea aceasta despre propria sa lașitate? Credeți voi că el ar fi scris că a mințit pe împăratul acela, spunând că soția lui ar fi sora lui? Credeți voi că altul ar fi scris aici despre lașitatea lui? El, cu siguranță, nu ar fi scris așa ceva!

Care este situația cu Iacov și cu înșelătoriile lui? Iacov a fost un înșelător. Ar îndrăzni un scriitor, un evreu, să scrie despre înșelătoriile fratelui său evreu, după care este numit tot Israelul? El să scrie despre înșelătoria părintelui națiunii? Din Iacov au ieșit patriarhii, din patriarhi semințiile. Pe întemeietorul neamului, Biblia îl descrie ca înșelător. Așa este? Credeți că oamenii ar fi scris așa ceva? Nu, niciodată!

Cum de a fost posibil, ca un scriitor să scrie despre împăratul său – cel mai mare împărat care a trăit pe pământ – că a preacurvit cu nevasta altuia? David era un rege încoronat. Ar fi scris evreii despre cel mai bun rege al lor, că a făcut așa ceva? Istoria Statelor Unite relatează că G. Washinton nu ar fi mințit niciodată și alte lucruri de felul acesta. Noi numim aceasta istorie, dar istoria este compusă de oameni. Biblia numește pe David, pe împăratul Israelului, un păcătos, care a trăit cu nevasta altuia. Isus, piatra de încheiere, urma să fie numit Fiul lui David! Strămoșul său, după trup era un astfel de om. Iudeii nu ar fi scris niciodată o astfel de carte. Ar scrie un om astfel de lucruri despre sine

însuși? Desigur că nu!

Ar fi scris națiunea Israel – voi știți că Israelul este o națiune mândră – despre închinarea lor la idoli, despre propria lor împotrivire față de Dumnezeu și despre tot felul de lucruri murdare pe care ei le-au făcut, le-ar fi scris ei în carte? Ei, cu siguranță, ar fi ascuns aceste fapte și ar fi scris numai lucruri bune.

Dar această Biblie ne spune ce este fals și ce este corect. Oricine știe că evreii nu ar fi scris o astfel de carte despre propria lor necurăție, despre închinarea la idoli, greșelile și tot ce au făcut. Așa ceva, ei nu ar fi scris niciodată. O, nu! Cine a scris-o atunci? Biblia scrie în Evrei 1:1 *„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri...”* Deci nu proorocii au fost autorii. Ei au scris numai. Nu oamenii au fost autorii. Dumnezeu și nu proorocii, a vorbit din vechime. Așa citim în Evrei 1:1. Eu mi-am mai notat un text. Este 2 Timotei 3:16: *„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire...”* Eu mă voi opri puțin, ca să vedem ce scrie aici. Deci, Dumnezeu a vorbit prin prooroci; nu oamenii au tâlcuit. Acum să vedem ce ne spune 2 Timotei 3:16. Deci, numai Scriptura poate dăruia învățătură, muștrare, corectare, numai Scriptura, care este insuflată de Duhul Sfânt. De cine este insuflată? De prooroci? Nu!

Toată Scriptura a fost scrisă prin inspirație. Când Isus a fost pe pământ, El a spus că cerul și pământul vor trece, însă Cuvântul Lui nu va trece. El a mai spus că toată Scriptura trebuie să se împlinească. Deci, la cartea aceasta, nu este vorba de lucrarea unor oameni, ci este o carte al cărei autor este Dumnezeu. Noi știm că Dumnezeu a ales dinaintea Biserica Sa, pe proorocii Săi și locul de închinare. Atunci când sosea epoca respectivă, El a lăsat ca proorocul Său să se ridice și îl inspira, încât acesta a scris prin inspirație o parte din Biblie. Dumnezeu a scris Biblia, folosindu-se de prooroci. Acesta este felul Lui de a lucra. Voi vedeți deci, că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu și nu Cuvântul oamenilor.

Dumnezeu este o persoană. El poate vorbi! Dumnezeu poate scrie. El nu ar fi trebuit să procedeze astfel, dar El astfel a hotărât. Acum, voi ziceți: „Dumnezeu a scris cu degetul Său, cu degetul Său propriu El a scris cele zece porunci. Atunci El ar fi putut scrie personal

această Biblie, dacă ar fi vrut.” Dar El s-a decis s-o scrie prin prooroci, pentru că El și-a exprimat astfel gândurile Sale, Cuvântul Său, care a fost adus astfel la exprimare, făcând astfel pe prooroci o parte din El. El ar fi putut scrie cu degetul Său. În Babilon, El a scris cu degetul Său pe perete: „...cântărit, cântărit și găsit prea ușor.” El a scris asta cu degetul Său.

Dumnezeu poate vorbi. Credeți voi că Dumnezeu poate vorbi? El a vorbit pe munte, dintr-un tufiș care ardea, lui Moise. Credeți voi asta? Desigur! El a vorbit lui Ioan în chip de porumbel. El a spus: *„Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea.”* El a vorbit lui Ioan. El a vorbit lui Isus pe munte, la schimbarea la față, iar Petru, Iacov și Ioan erau de față. El poate vorbi, El nu este mut. Cu altă ocazie, El a vorbit lui Isus, iar oamenii ziceau: „A tunat!” Dar Dumnezeu vorbise lui Isus. Aproape tot ce au scris Matei, Marcu, Luca și Ioan sunt cuvintele lui Isus. El este Dumnezeu.

Deci, Dumnezeu poate vorbi. Într-o zi, El a scris cu degetul Său pe nisip. El a vorbit, El a predicat, El a proorocit cu propriile Sale buze. El era Dumnezeu, care a luat chip de om și a locuit printre noi – Dumnezeu descoperit în trup. Dacă El poate scrie și vorbi, atunci cum nu ar putea El să ne transmită voia Sa? Cum să nu ne spună ce trebuie să facem? Sigur că El poate aceasta! El poate vorbi oamenilor cu o voce omenească. El poate să scrie și să le arate ce trebuie să facă. Asta a făcut El. Dumnezeu a vorbit, deci, în timpurile trecute, în diferite feluri părinților noștri, prin prooroci.

El a spus în Scriptură că nici o virgulă, nici un cuvânt nu va trece, până când totul s-a împlinit. Atunci când s-a și împlinit, nu mai poate trece. Numai Cuvântul se face trup. Nici un semn al frazei, nici o exprimare sau altceva din Cuvântul lui Dumnezeu nu va da greș vreodată. Nu poate să greșească, pentru că El este Dumnezeu – Dumnezeu descoperit în trup omenesc. El este Însuși Dumnezeu în formă de litere, în chip de prooroci, descoperit în trup. Din cauza aceasta, Isus a putut să spună: *„Nu este scris în Legea voastră: „Eu am zis: „Sunteți dumnezei?” Dacă Legea a numit „dumnezei” pe aceia, căroră le-a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu, -și Scriptura nu poate fi desființată, -, Proorocii, care au fost unși cu Duhul lui Dumnezeu și au adus exact Cuvântul lui Dumnezeu, erau dumnezei. Cuvântul lui*

Dumnezeu vorbea prin ei. Ei au prezentat Cuvântul numai așa cum le-a permis Autorul ceresc să-l prezinte.

Dacă vreți s-o citiți, este scris în 2Petru 1:20-21: ”Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nici o proorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.” Pentru că este de la Dumnezeu, Cuvântul nu necesită nici o tâlcuire. El tâlcuiește singur Cuvântul Său. Dumnezeu vorbește și-l tâlcuiește. Apoi, El descopere Cuvântul Său cui vrea El, și-l ține ascuns de toți ceilalți. El nu trebuie să-l descopere oricui, dacă El nu dorește asta. El a făcut de cunoscut planul Său întreg prin exprimarea Cuvântului Său scris în Biblie. Din cauza aceasta, a fost descoperit deja totul. El supraveghează acum, numai, cum se desfășoară totul. El privește acum, cum se formează acest trup, primind din nou chipul Miresei Sale. Credincioșii cred totul; ca Avraam, care a privit tot ce era contrar Cuvântului ca și cum n-ar fi.

Cuvântul deosebește și gândurile inimii. „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.” Evrei 4:12. Cuvântul judecă gândurile inimii și le face de cunoscut.

Proorocii nu au înțeles întotdeauna ce au scris și ce au zis, altfel ei nu l-ar fi spus sub nici o formă, dacă l-ar fi înțeles. Dar Biblia spune că ei au fost mânați de Duhul Sfânt. Mânați! Când vă mână Duhul Sfânt, atunci vă mișcați. Dumnezeu a vorbit din timpuri străvechi în multe feluri către prooroci, care au fost mânați de Duhul Sfânt. Din cauza aceasta, oamenii care erau duhovnicești, au întrebat pe proorocii Domnului timpul în care trăiau și despre ceea ce urma să se întâmple în planul lui Dumnezeu. Proorocul trebuia să fie în legătură continuă cu Autorul. El trebuia să trăiască tot timpul în prezența Autorului, ca să afle ce să conțină cartea. Proorocul avea până tot timpul pregătită și era în continuă comuniune cu Dumnezeu, pentru a scrie ceea ce îi va porunci Domnul. Asta ne arată ce fel de viață trebuia el să ducă. El trebuia să trăiască despărțit de frații lui. De altfel proorocul își îndrepta gândurile sale întotdeauna spre ceea ce spunea Dumnezeu, nu spre ceea ce spuneau oamenii, ce gândeau oamenii din epoca respectivă, ceea ce

gândea biserica nominală, ce gândea împărăția respectivă, ci spre ceea ce gândea Dumnezeu. El aducea doar gândurile lui Dumnezeu în cuvinte, pentru că un cuvânt este un gând exprimat.

Ați înțeles acum? Cuvântul este un gând exprimat. Din cauza aceasta, proorocul așteaptă până când îi sunt transmise gândurile lui Dumnezeu. Atunci când Dumnezeu îi descoperă gândurile Sale, el exprimă Cuvântul lui Dumnezeu prin cuvintele: „Așa vorbește Domnul!” Din cauza aceasta, ei au înfruntat pe împărați și starea epocii lor, ceea ce în vremea lor putea însemna pedeapsa cu moartea. Cine ar fi îndrăznit să pășească înaintea unui împărat și să-i spună: „Așa vorbește Domnul, asta și asta se va întâmpla.”? Ei v-ar fi decapitat! Biserica formală v-ar fi ucis pe loc, dacă ați fi făcut lucrul acela. Proorocii, însă, erau curajoși. De ce? Pentru că ei erau mânați de Duhul Sfânt. Din cauza aceasta, ei primeau curaj. Ei au scris, în felul acesta, Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu. Mulți, de exemplu preoții etc., încercau să-i imite pe prooroci. Dar care era rezultatul? Numai o încercătură, mai mult nu. Ei nu puteau să facă nimic, pentru că Domnul alesese dinainte pe omul stabilit de El, mesajul, chiar și natura aceluși om, pentru epoca respectivă, lucrarea pe care acesta putea s-o facă și felul în care ea trebuia făcută. Prin lucrarea acestui om ales, El putea să orbească ochii altora. Cuvintele, care urmau a fi vorbite de acest om, felul lucrării lui, erau în stare să orbească pe unii și să deschidă ochii altora.

El a chemat întotdeauna un bărbat, care trebuia să poarte chiar și o îmbrăcăminte anumită, care corespundea naturii și chemării sale. Felul său de a fi trebuia să corespundă cu poporul său, care urma să fie chemat. Ceilalți ar sta doar acolo, l-ar privi și ar spune: „Eu nu pot să înțeleg nimic.” Vedeți, ei erau orbiți. Isus a venit la fel. El este Dumnezeul nemuritor, care era învelit într-un trup omenesc. El a fost născut într-un grajd, nu a avut unde să-și pună capul, iar ei credeau despre El, că ar fi fost născut într-un mod nelegitim. Aceste lucruri I se reproșau. Tot ce era El: că trebuia să fie fiul unui tâmplar, că nu a frecventat nici o școală și că nu și-a însușit înțelepciunea acestei lumi, nu avea nimic a face cu ea; totul trebuia să fie așa. El nu avea nimic comun cu civilizația acestei lumi, nici cu instruirea sau altceva din această lume, pentru că El era Dumnezeu. Lucrurile acestei lumi nu s-ar fi potrivit cu ceea ce posedă El. Dacă El ar fi încercat să intre într-un

seminar, pentru a învăța ceva, cum o fac bisericile acestei lumi, învățăturile lor nu s-ar fi potrivit cu El, pentru că El era Dumnezeu. Instruirea, școala, seminarul și toate aceste lucruri sunt absolut în contradicție cu voia lui Dumnezeu. Toate acestea ne îndepărtează de Dumnezeu. Dacă aud pe un om spunând că el posedă un titlu de doctor, doctor în filozofie sau o altă decorație academică, asta înseamnă pentru mine că acest om este cu atât mai departe de Dumnezeu. El s-a instruit în așa fel, încât a ajuns mai departe, în loc să fie mai aproape de lucrurile pentru care a fost chemat. Observați, unii s-au îndepărtat, așa este.

Dar alții au fost mânați de Duhul Sfânt. Asta nu înseamnă că nu vor veni și oameni învățați. Priviți numai pe Pavel. Vreau să spun că pe vremea sa, nu era nici un om mai înțelept ca Pavel, Saul din Tars. El își primise instruirea de la Gamaliel, unul din cei mai de seamă învățători ai timpului respectiv. Pavel era un evreu mare, un om drept, care făcea parte din organizația fariseilor. El știa totul despre religia iudaică, cunoștea toată învățătura lor. Dar când a venit la Biserică, el a zis: „*Eu nu am venit la voi cu înțelepciunea omenească. Dacă aș face asta, atunci voi v-ați pune nădejdea în aceasta, ci eu am venit la voi prin dovada Duhului Sfânt și a puterii, pentru ca credința voastră să se bizuie pe puterea lui Dumnezeu.*”

Vedeți, mulți au încercat să imite pe acești trimiși, dar ei au adus numai încurcătură, așa cum o fac și azi. Înainte de venirea lui Isus, s-a ridicat unul care a dus 400 de oameni în rătăcire. Voi știți ce spune Scriptura despre aceste lucruri. Ei au încercat să facă aceste lucruri înainte de sosirea vremii pentru lucrarea respectivă. Unii au încercat chiar să-L imite pe Domnul. Ei s-au dat drept una sau alta. El însă ne-a spus că în zilele din urmă se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor face semne mari și minuni. Toate acestea le avem deja. Dar acestea nu pot opri pe adevărații credincioși. Acestea fac adevărul să strălucească și mai tare, pentru că noi avem un Hristos adevărat și nu unul fals.

Noi am recunoscut deci, că Dumnezeu trimite pe proorocii Săi. Astfel a dăruit El Cuvântul Său oamenilor: prin buzele proorocilor Săi. Observați, Moise relatează în Exod 4:10-12 că Dumnezeu a vorbit cu el. Dumnezeu a vorbit cu gura Sa urechilor unui om. Acesta a răspuns: „Eu

nu mă pricep. Eu nu sunt capabil. Eu nu pot să mă duc.”

El însă a spus: „Cine a creat gura omului? Cine îl face mut, sau să vorbească? Nu sunt Eu, Domnul?” El a zis: „Eu voi fi cu gura ta.” Ieremia a spus ceva asemănător; voi puteți s-o citiți în capitolul 1:6-9. Dumnezeu a zis: „Eu pun Cuvintele Mele în gura ta.” El a vorbit cu gura Lui, urechilor unui prooroc și a vorbit prin acesta, fără ca el să aibă vreun control asupra gurii sale. El are metode și căi pentru a transmite Cuvântul Său. Asta știți. Desigur.

Voi vedeți deci, că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și nu cuvântul oamenilor. Moise a spus: „Dumnezeu mi-a vorbit cu o voce tare. Eu L-am auzit și am scris ce mi-a spus El.” Ieremia a spus: „Eu nu puteam să vorbesc, dar să știți, buzele mele au vorbit, apoi am scris.” Dumnezeu vorbise prin buzele lui, iar Cuvântul vorbit de Ieremia s-a împlinit întocmai.

Cu Daniel, Isaia și cu toți ceilalți prooroci s-a întâmplat la fel. Știți dumneavoastră că proorocii Vechiului Testament au spus mai mult de două mii de ori „Așa vorbește Domnul!”? Atunci când un om spune: „Așa vorbește Domnul!”, atunci nu vorbește omul. Dacă el o face totuși, atunci el nici nu este prooroc, ci un fățarnic, pentru că nu se va împlini. Șansa ca ei să ghicească ar fi de unu la un milion. Dacă este însă cu adevărat „Așa vorbește Domnul!”, atunci Domnul a vorbit. Dacă eu zic: „Așa vorbește Orman Neville!”, atunci eu spun ceea ce a spus fr. Neville. Dacă sunt cinstit, voi spune exact ceea ce a spus el. Pentru că oamenii aceștia erau prooroci, ei ziceau: „Nu eu am zis, eu nu am nimic de a face cu această vorbire, ci este „Așa vorbește Domnul!”.

De aceea, Biblia este un „Așa vorbește Domnul!”, prin gura proorocilor. Duhul lui Hristos venea peste ei și ei spuneau dinainte lucruri care urmau să se întâmple. Ei spuneau aceste lucruri dinainte, prevesteau ceea ce urma să se îplinească în decursul vremilor, pentru că Duhul lui Hristos se odihnea asupra lor, indiferent dacă erau la masă, în pat, la lucru; ei umblau și lucrau ca Hristos. Cei care citeau scrierile lor, credeau că proorocii au vorbit despre ei înșiși. Voi vă aduceți aminte cum citea famenul etiopian din Isaia 53:4-5 *„Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile*

noastre. Pedepșa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.” Famenul curții regale l-a întreat pe Filip: „*Despre cine vorbea proorocul aici? Despre el însuși sau despre un altul?*” Proorocul vorbea astfel, încât ceilalți credeau că vorbește despre sine. Vedeți?

David a strigat în Duhul: „*Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?*” El vorbea despre străpungerea mâinilor și picioarelor, despre sufletul lui care nu va vedea locuința morților etc. Deși David vorbea ca și cum el ar fi acel sfânt, el se referea totuși la Fiul lui David, care exista deja ca germen, ca sămânță duhovnicească. David era ca un scaiete, dar în el era un bob de grâu. Ați înțeles? De aceea, Biblia întreată nu este cuvântul oamenilor. Biblia nu este compusă de oameni, iar Cuvântul nu a fost adus prin voia oamenilor, nici nu poate fi descoperit de către oameni. Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, care poate fi descoperit numai de Dumnezeu însuși. El este propriul Său interpret. Hristos se descoperă în propriul Său Cuvânt.

Vedeți, cum Hristos era atunci în David. David nici nu putea să se gândească. Era ca și cum și-ar fi pierdut mintea, ca și cum ar atârna pe cruce și ar striga de acolo, de pe cruce: „*Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce M-ai părăsit? Ei mi-au străpuns mâinile și picioarele. De ce Te-ai îndepărtat așa de mult de mine?*” etc. Aceleași cuvinte au fost exprimate mai târziu. Vedeți, atunci când Dumnezeu s-a făcut cunoscut pe pământ, El a vorbit aceleași cuvinte ca și David. Ați înțeles? Voi vedeți deci, că acolo nu era cuvântul unui om, ci Cuvântul lui Dumnezeu. Era Dumnezeu în David. Nu era David; nu, el nu știa ce spune. El era pe deplin în Duhul.

Aceiași lucru s-a întâmplat cu Moise. El se afla în Duhul – a fost scos din dimensiunea în care trăia – și stătea acolo înaintea lui Dumnezeu, a stâlpului de foc; a vorbit cu El și a auzit glasul care îi cerea să-și scoată încălțăminte, pentru că pământul acela devenise dintr-o dată pământ sfânt. Pot să-mi închipui, că Moise s-o fi gândit: „Ce s-a întâmplat? Ce era asta? Ce însemnătate are?” El promise acolo o însărcinare: „Du-te în Egipt. Eu voi fi cu tine.”

Moise a știut: „Aceasta este realitatea. Eu trebuie să mă duc.” Atunci el și-a luat soția și copilul, a luat toiagul în mână și a coborât în Egipt pentru a birui o împărăție și să elibereze poporul său din sclavie.

Vedeți, Dumnezeu Însuși a vorbit prin prooroc.

El a vorbit tot timpul prin prooroci. Nu erau proorocii, ci era Dumnezeu care vorbea; proorocii nu ar fi putut să vorbească astfel de lucruri de la ei înșiși. „*Cine a crezut vestirea noastră?*” a strigat Isaia, după cum știți. „*Cine a crezut vestirea noastră și cui i s-a descoperit brațul Domnului?*” etc. Noi am fost vindecați atunci deja, cu 800 de ani înainte de venirea Domnului, în timpul lui Isaia. „*Prin rănilor Lui, noi am fost vindecați.*” – este scris la trecut.

O, cât de desăvârșit este Cuvântul lui Dumnezeu! Puneți-vă toată încrederea în Cuvânt, prieteni! Numai acesta vă poate salva. Indiferent cum vor fi așezate alte cuvinte sau din ce organizație religioasă ar veni, cât de înțelept ar fi vreun om, tot ce nu corespunde cu Cuvântul, nu trebuie să fie luat în seamă. Dacă vreți să vă notați un text biblic: Galateni 1:8 „*Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!*”

Dacă ar veni un înger din cer, un înger strălucitor (o, cât de atractiv ar fi așa ceva pentru timpul acesta, nu?), și dacă v-ar spune cuvinte, care sunt în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu, atunci ar trebui să spuneți: „Satana, îndepărtează-te de aici!”

Așa este. Chiar dacă vine un episcop sau indiferent cine ar fi el – să nu-l credeți, dacă ceea ce vă spune el nu corespunde cu Biblia cuvânt cu cuvânt. Fiți atenți la el: mai întâi, el vă va introduce în Biblie. El vă va aduce până la un punct anumit, apoi vine „cârligul”. Dacă observați că el evită un punct, pe care Biblia îl învață, atunci fiți atenți la omul acesta.

Același lucru s-a întâmplat cu Eva. Mai întâi totul a fost corect și desăvârșit. Feciorul acela a zis Evei: „Da, Dumnezeu a zis. E corect, Eva. Amin. Noi o credem amândoi.”

„Dumnezeu a mai zis și asta.”

„Amin, și asta o credem amândoi.”

„Însă Dumnezeu a zis că vom muri.”

„O, știi tu, El este un Dumnezeu bun.” El nu a zis că Dumnezeu nu ar fi spus asta, știți. „Dar, oare va fi chiar așa?” Aici îl aveți. Aici e.

Dacă el era așa de viclean, iar Biblia spune, că în zilele din urmă, el ar înșela chiar și pe cei aleși, dacă ar fi cu puțință – unde ar

trebui să ne aflăm atunci azi, prieteni? Aceste lecții duminicale ar trebui să ne meargă la inimă. Noi ar trebui să ascultăm bine și să recunoaștem cât de înșelătoare și alunecoase sunt aceste lucruri. Noi nu putem și nu avem voie să ascultăm de cuvântul unui om. Pe noi nu ne interesează cât de înțelept și cât de școlarizat este el. Biblia spune în proverbe să nu ne bazăm pe înțelepciunea noastră.

Asta se referă la domeniul al doilea. În primul domeniu se află simțurile voastre: vederea, gustul, simțul, mirosul, auzul. Acesta este trupul vostru exterior. În interiorul trupului, se află duhul cu rațiunea, cu gândurile etc. Toate acestea trebuie să le punem la o parte. Voi nu aveți voie să vă tot gândiți și să spuneți: „Doar El este un Dumnezeu bun.” În timpul acesta auzim deseori spunându-se că el este foarte bun.

Ei spun: „Dacă El este un Dumnezeu bun, iar eu sunt sincer, atunci eu sunt mântuit, pentru că sunt sincer, chiar dacă nu găsesc asta așa de limpede în Biblie.” Eu vă spun, ești pierdut!

„Dacă mă duc la biserică și fac lucrurile care sunt corecte din punctul meu de vedere...”, și atunci ești pierdut. Multe drumuri par omului drepte, dar sfârșitul lor este moartea. Astfel nu sunteți salvați, ci pierduți. Depinde ce stăpânește interiorul vostru.

„Doar eu am vorbit în limbi, fr. Branham. Tu nu crezi în vorbirea în limbi, fr. Branham?” Desigur, eu cred. „Eu am jubilat, m-am bucurat în Duhul. Tu crezi asta?” Desigur, absolut! „Eu duc o viață creștinească. Tu nu crezi în așa ceva?” Desigur! Dar asta nu înseamnă că sunteți salvați. Poate ești un om bun, corect, sfânt; un om bun. Chiar și preoții erau religioși până în măduva oaselor, încât dacă unul ar fi răstălmăcit ceva în mod greșit, ar fi fost omorât cu pietre. Pentru răstălmăcirea și pentru folosirea Cuvântului în mod incorect, exista la ei pedeapsa cu moartea.

În problema aceasta, în țara noastră sunt multe scăpări. Din cauza aceasta există multe încurcături pe pământ, pentru că pedepsele nu sunt suficient de aspre. Dacă un bărbat ar fi găsit cu nevasta altuia, ar trebui ca amândoi să fie castrați în public, apoi eliberați. Desigur! Dacă cineva ar fi prins cu viteză excesivă, el ar trebui închis cel puțin zece ani. Așa ceva este crimă cu premeditare! Dacă ar exista astfel de pedepse, atunci ar înceta nebunia aceasta. Dar, dacă un politician fără scrupule eliberează pe un astfel de om, înlătură pedeapsa și spune: „El a

băut puțin, dar nu a vrut să facă așa ceva!” deși el ar fi putut ucide o familie întreagă nevinovată și totuși el scapă, înseamnă că avem de a face cu politica! Așa este lumea. Acesta este satana!

Dumnezeu a spus că dacă un bărbat sau o femeie vor fi prinși în adulter, să fie uciși cu pietre. Cu aceasta a fost spus totul. Chiar și încălcarea Sabatului era pedepsită cu moartea. Ei trăiau după aceste legi.

Vedeți, azi nu avem astfel de legi. Dar creștinii, Biserica, căreia eu îi vorbesc azi, posedă legea lui Dumnezeu în inima ei. Voi nu aveți nici o dorință să faceți astfel de lucruri. Legea este în voi. Voi vreți să posedați și să împliniți legea slobozeniei cu desăvârșire; indiferent ce ar fi, voi doriți s-o împliniți fără să vă oblige cineva din spate. Dacă Dumnezeu are nevoie de un ștergător de picioare înaintea ușii, atunci voi vreți să fiți ștergătorul acela. Voi sunteți așa de bucuroși pentru locul și slujba de ștergător, chiar dacă vă calcă toți cei care se șterg pe picioare. Indiferent ce așteaptă Dumnezeu de la voi, asta doriți voi să fiți, pentru că Dumnezeu dorește aceasta. Prin aceasta recunoașteți dragostea autentică pentru Dumnezeu.

Noi am constatat că, chiar dacă ar veni un înger și ar predica altceva decât ceea ce este scris în Biblie, va fi anatema. Nimeni nu are voie să facă așa ceva. Trebuie să predicăm așa cum este scris. Noi mai citim în Biblie: *„Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.”*(Apocalipsa 22:18-19). Așa este. Dumnezeu îi va scoate partea lui din cartea vieții, chiar dacă el este un predicator sau indiferent ce ar fi el, chiar dacă numele lui este scris în cartea vieții. Dumnezeu a spus: „Eu îl voi șterge, dacă el adaugă sau scoate ceva.” Asta ar trebui să ne facă să fim grabnici la ascultare și zăbavnici la vorbire. Așa de infailibil a făcut Dumnezeu Cuvântul Său. Voi puteți să adăugați sau să scoateți ceva dintr-o comunitate, dar acestui Cuvânt să nu-i adăugați și să nu-i scoateți nimic, altfel va scoate Dumnezeu numele vostru din cartea vieții. Atunci s-a zis cu voi. Nu aveți voie să adăugați, nici să scoateți. Lăsați totul așa cum este. Cuvântul nu trebuie răstălmăcit,

pentru că Biblia spune că Dumnezeu este propriul Său interpret. El nu permite nici o tâlcuire omenească – a spus Petru.

Întreaga Scriptură este inspirată de Dumnezeu și este rânduită după voia Lui. Vechiul și Noul Testament formează împreună descoperirea lui Isus Hristos. În Scriptură a fost făgăduită venirea Lui, ce va face El când vine și ce va mai face El în timpul următor. De aceea, El este același ieri, azi și în veci, așa cum a scris apostolul Pavel către Evrei. El este Dumnezeu –

Isus Hristos ieri, aceasta se referă la Vechiul Testament.

Isus Hristos azi, înseamnă: descoperit în trup.

Isus Hristos în veci, în Duhul, care a pogorât – același ieri, azi și în veci. El trăiește în veci, pentru a face viu Cuvântul pentru timpul acesta și să împlinească ceea ce a spus El. El trăiește. El a trăit și în timpul Vechiului Testament și S-a descoperit.

Eu doresc să vă arăt ceva, dacă puteți s-o suportați. Observați numai: Isus S-a descoperit în Vechiul Testament, așa credem noi. Voi, predicatorii, puteți tăgădui și nega asta; eu spun numai ceea ce cred. Atunci când Isus S-a descoperit în Vechiul Testament în trupul Său duhovnicesc, aceasta s-a întâmplat practic în persoana lui Melhisedec; nu într-o preoție, ci într-o persoană, într-un bărbat. Acest bărbat însă nu se născuse încă, ci se afla doar într-un trup duhovnicesc. El nu avea nici tată, nici mamă. El era Însuși Dumnezeu. El S-a descoperit în chipul unui bărbat, care era Împăratul Salemului. Asta înseamnă: Împăratul păcii, Împăratul dreptății. El era Melhisedec. El n-avea nici tată, nici mamă, nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții. Era Isus în trupul Său duhovnicesc, în chipul unui bărbat. Puteți să înțelegeți asta? Apoi El a venit în trup omenesc și a locuit printre noi în persoana lui Isus Hristos, pe care L-a născut fecioara Maria. El a luat acest chip pentru ca să poată muri și s-a întors apoi din nou în ceruri.

El a făgăduit să se descopere iarăși în trup în zilele de pe urmă, în toată plinătatea Duhului Său. *„Așa cum s-a întâmplat în zilele Sodomei, la fel va fi când se va arăta Fiul omului.”* Vedeți ce s-a întâmplat în Sodoma! Astăzi, El se descoperă în chipul Bisericii Sale, făcând aceleași lucrări pe care le-a făcut El în toate timpurile. El nu se schimbă niciodată; El este cel veșnic. Astăzi, El S-a descoperit pe pământ în trupuri omenești; în trupurile noastre omenești, pe care El le-

a chemat. El a făcut aceleași lucrări ca pe timpuri, ca atunci când El a umblat pe pământ ca om. El face azi aceleași lucrări, pentru că Dumnezeu a vorbit în trecut părinților noștri prin prooroci, iar în timpul acesta prin Fiul Său. Fiul, care se descoperă în zilele acestea din urmă, este Dumnezeu într-un trup omenesc, ca înaintea distrugerii Sodomei, când venise sfârșitul acelei lumi păgâne. Înțelegeți asta? Sunt trei descoperiri: ieri, azi și în veci.

Lucrarea următoare se întâmplă atunci, când totul, Mireasa, Trupul va fi cuprins într-o singură persoană – Isus Hristos. Atunci, înaintea revenirii în trup a lui Isus Hristos, El se descoperă a treia oară oară. Aceasta după ce El a venit pe pământ, a fost răstignit, a înviat, apoi S-a descoperit în chipul trupului Său, care este Mireasa Lui, soția. Înțelegeți asta? Ea este o parte din trupul lui. Soțul și soția sunt așa de legați unul de altul, încât ei sunt aproape una. Cel puțin așa ar trebui să fie. Așa sunt ei. Ei fac aceleași lucruri. Ea este o parte din El, pentru că ea a fost luată din El. Mireasa de azi a fost luată din trupul lui Hristos, iar ea procedează exact așa cum a spus El dinainte că va lucra ea în timpul acesta, Împărăteasa Lui, Împăratul și Împărăteasa.

Biblia întregă este descoperirea deplină a lui Isus Hristos, care S-a făcut de cunoscut pe Sine în fiecare epocă. În timpul lui Luther, El s-a prezentat Bisericii în calitate de fundament. Aceasta corespundea cu piciorul, așa cum o primise Nebucadnețar în visul Lui. Voi vă aduceți aminte ce fel de visuri a avut el. Atunci lucrurile au plecat de la cap în jos. Dar El a început în timpul lui Luther de la picioare în sus Prin împărăția babiloniană, El arătat toate acele vechi legăminte prin care El a mers de la cap în jos, până când Dumnezeu Însuși, a devenit om. Aceasta era baza scării. Aici în Noul Testament, El merge în sus, până când este din nou Capul, Capul de aur, care va fi încoronat. Ați înțeles asta? La început, El era Dumnezeu, apoi a coborât jos prin prooroci, până când a devenit El Însuși om, așa cum suntem noi. El a ajuns până la cea mai de jos treaptă a scării, când El a fost născut ca un copil, într-un grajd. El a fost respins, urât fără temeii, lepădat, primind un renume urât.

Apoi a început să urce, începând de la picioare, zidind la Biserica Sa – Mireasa. Tot mai mult a fost restituit, până acum, când totul se apropie de Piatra de încheiere, unde totul se unește, iar din

aceasta va rezulta marele Trup transformat al lui Isus Hristos.

Dumnezeu se descoperă în fiecare epocă prin Cuvântul Său făgăduit pentru epoca respectivă. Noi vrem să privim acum la unele din făgăduințele Lui pentru timpul acesta, în timp ce ne vom apropia cu cuvintele acestea încet de încheiere. Dumnezeu se descoperă în timpul luminii de seară. Să privim acum puțin la aceasta. Eu mi-am notat încă un număr de texte biblice. Foaia cu textele biblice este mare, dar mai avem numai 15 minute până la ora 12.

Eu aș vrea să încheiem. În dimineața aceasta nici nu am răgușit când am predicat. Câteodată răgușesc din cauza instalațiilor de ventilație. Fr. Neville, ai tu pentru seara aceasta ceva pregătit, despre care vrei să vorbești? Dacă nu, dacă vă convine, voi predica despre ceva, foarte neimportant la prima vedere. Acum câteva zile, am găsit în pădure un pachet de țigări gol. Pe baza acestui pachet de țigări gol, eu am primit un mesaj pe care vreau să-l aduc în seara aceasta, dacă voiește Domnul. Eu am aceste texte biblice, dar nu vreau să depășesc timpul, ca să vă puteți întoarce acasă. O pachet de țigări gol a avut să-mi spună ceva!

Eu m-am dus prin pădure, acolo era aruncat pachetul acela gol. Eu am trecut de acesta și m-am gândit: „Cineva a trecut înaintea mea pe aici.” Ceva spunea în mine: „Întoarce-te și ridică-l!” Eu mă gândeam: „Doar eu nu ridic pachete de țigări goale.” Ceva spunea din mine: „Întoarce-te și ridică acest pachet gol!” Eu m-am întors. Era un pachet gol, vechi. Apoi am văzut ceva. Asta am să vă povestesc în seara aceasta, dacă voiește Domnul.

Acum vom vorbi câteva minute despre lumina de seară. Biblia ne spune că la sfârșit va veni o vreme, când va răsări soarele, încât în timpul serii va fi lumină. Asta știm cu toții, nu-i așa? Noi, care suntem în cunoștința acestui mesaj, al lui Isus Hristos, despre timpul acesta, credem că în timpul serii va fi lumină. Desigur, lumina cea mare va apărea atunci când Isus se va descoperi în văzduh, atunci când El Își va lua Mireasa Lui. După aceasta, va veni împărăția de o mie de ani. Dar mai întâi vor veni vremuri grele, prin care vor trebui să treacă oamenii. Eu aștept ceasul în care voi veți putea rămâne câteva zile aici, ca să ne putem aduna undeva, pentru ca să pot vorbi despre aceste plăgi și lucrurile care vor fi în timpul acela. Am dori adunări de două sau trei

săptămâni, ca să putem lega aceste lucruri împreună, să avem un tablou clar; bineînțeles, dacă Domnul voiește, și dacă mă lasă în viață și mă inspiră ca să fac așa ceva.

Veți vedea cum urmează aceste lucruri, unul după altul; și tunetele, apoi veți constata despre ce au visat acești bărbați și toate celelalte lucruri. Toate se vor împlini. Voi veți recunoaște atunci ce conțin ele; tunetul cel mare, care a sunat din cer. Desigur, voi știți cu toții, că eu știu ce înseamnă. Noi, însă, vrem să așteptăm până când va fi sosit timpul pentru aceasta.

Atunci timpul va fi mai potrivit pentru așa ceva. Noi vom citi însă, acum, câteva texte biblice, care sunt în legătură cu lumina de seară. Noi ne dăm seama că acum trebuie să fie din nou aceeași lumină care a fost atunci dimineața, pentru că dimineața nu este un alt soare, decât același care este și după amiaza. Același soare, care strălucește după amiaza, strălucește și dimineața și invers. Este scris că ziua aceea va fi ca o ceață, ceva ce nu poate fi numit nici zi, nici noapte. Vedeți, asta se referă la timpul când trupul se formează de la picioare în sus.

Când El a trăit aici pe pământ, El era în statura (în chip) de Fiu. Apoi, a fost ucis. Biserica a preluat locul Lui prin martiraj și a trecut prin epoca întunecoasă. Apoi a început zidirea ei, când a apărut fundația. Unde se află însă ochiul? Sus, la cap. Înțelegeți voi vedenia lui Nebucadnețar? El a văzut desfășurarea de sus în jos; de la începutul epocii păgâne, înainte ca sângele să fie vărsat și răscumpărarea să fie făcută. Pentru El, ei erau considerați prozeleți. Dar vedeți, simbolic văzut, totul a mers în jos, până la picioare. Atunci, totul a început, din nou, de jos în sus: Biserica a crescut de la picioare în sus. Acum este timpul capului.

Voi nu puteți vedea cu mâinile voastre și totuși, ele sunt o parte din corpul vostru. Voi nu puteți vedea cu urechile voastre, însă puteți auzi cu ele. Voi nu puteți vedea cu nasul vostru, însă puteți mirosi cu el. Voi nu puteți vedea cu buzele voastre, însă puteți vorbi cu ele. Aceasta a fost epoca penticostală. Dar acum este timpul ochiului – al vederii. Nu mai există nici un organ mai sus, decât ochiul. Așa este! Următorul este inteligența – însuși Hristos, care controlează trupul întreg. Un organ mai sus, care se mișcă, nu există. Toate celelalte erau mișcătoare: picioarele, mușchii, buzele, urechile, ochii etc. Dar după ochi, nu mai urmează nici

un organ mișcător.

Acum am vrea să știm: la mijlocul zilei va fi lumină? În timpul serii! De ce va fi trimisă lumina? Ca să vă dați seama unde vă aflați și încotro trebuie să mergeți. Așa este? Voi recunoașteți unde vă aflați. Trebuie să fie lumină spre seară. Noi luăm tema aceasta și o comparăm cu Maleahi 4:5. El a făgăduit că lumina aceasta va apărea din nou spre seară: „*Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie...El va întoarce inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!*” Acum, vrem să citim din Luca 17:30, și să vedem ce a proorocit Domnul Isus, când a zis: „*Cum s-a întâmplat în zilele Sodomei, așa va fi din nou.*” Asta se referă la timpul în care se va descoperi Fiul omului – Luca 17:30. Aici este vorba despre descoperirea Fiului omului.

El s-a descoperit într-o măsură mai mică și pentru scurt timp atunci, înainte de căderea Sodomei. Acest bărbat, care a venit la Avraam, era Elohim. Era Însuși Dumnezeu; iar Isus este Dumnezeu. Dumnezeu s-a descoperit atunci într-o mică măsură, pentru câteva minute, ca să facă o cercetare judecătorească. Acesta a fost un timp scurt. Fiul omului s-a descoperit; Fiul omului – Elohim. Înțelegeți aceasta, Biserică? Fiul omului, Elohim, s-a descoperit numai pentru câteva minute, iar în dimineața următoare, orașul era distrus înainte de răsăritul soarelui!

Tot așa, nu poate rămâne în picioare nici o organizație, nici nu poate veni vreo dezvoltare pozitivă, afară de aceasta, care există deja, pentru că organizația va fi distrusă înainte de venirea acelei zile. Trezirea în națiunea aceasta a încetat. Nu vor mai avea loc alte treziri, în țara noastră. Această națiune nu va mai avea vreodată o trezire așa de adâncă. Poate veți avea întruniri, dar eu mă refer la o trezire duhovnicească. Aceasta este în urma noastră. Eu sper că voi înțelegeți asta. Eu o spun în felul acesta, pentru că eu sper că astfel veți înțelege mai bine.

Trezirea a trecut. Un predicator minunat mi-a spus nu de mult: „Fr. Branham, dacă aș putea avea din nou bucuria mântuirii în inima mea!” Eu am spus: „Fiule, trezirea a trecut.” Noi trebuie să cunoaștem timpul cercetării noastre. Acum vor fi montate stabilizatoarele la acest vapor mare. Înaintea noastră sunt valuri mari, îngrozitoare, dar noi știm

că în spatele valurilor se apropie malul. Noi ne apropiem de mal. Rămâneți tari! Rămâneți în Cuvânt, țineți-vă tare de Dumnezeu! Indiferent cum vă simțiți sau cum va fi, rămâneți în concordanță cu Cuvântul. Rămâneți tare în El! Când veți vedea acești nori negri în jurul vostru, iar furtuna se va intensifica, când veți auzi despre bombe atomice și toate celelalte lucruri, atunci stabilizatorul nostru este ancorat direct în Cuvânt. Dumnezeu a zis că toate aceste lucruri vor veni, iar noi va trebui să le învingem pe fiecare. Desigur! Noi vom trece, pur și simplu, peste ele. Da, desigur! Ele nu ne pot desființa. Valurile nu ne pot îneca. Chiar dacă vom fi puși în groapă, noi vom apărea din nou. Nu există nimic pe pământ care ne-ar putea ține acolo. Noi vom străpunge totul, pentru că marele nostru Conducător ne cheamă la malul celălalt.

Noi suntem ancorați în Hristos... Orice va fi, poate veni liniștit; indiferent ce ar veni, noi suntem ancorați în Isus. Dacă trăiesc, trăiesc spre slava lui Dumnezeu. Dacă voi muri, voi muri spre slava lui Dumnezeu. Eu doresc să fac numai ceea ce va fi spre slava lui Dumnezeu. Dacă a trecut acest timp, atunci nu doresc să mai rămân aici. Eu doresc să mă duc acolo, să intru în posesia răsplătirii pe care El a câștigat-o pentru mine. Eu nu am meritat-o, ci El mi-a câștigat-o și mi-a dăruit-o prin harul Său.

Noi vedem că lumina de seară este aici. Dar ce rost are lumina, dacă nu există ochi care să se orienteze după lumină? Pentru ce a venit lumina de seară? Lumina apare pentru a descoperi ceva. Așa este? Dacă este ceva, ce simțiți deja, dar sunteți în întuneric și nu puteți vedea ce este, atunci aprindeți lumina. Lumina a venit cu scopul de a clarifica ceva. Maleahi 4:5, Luca 17:30, Ioan 14:12, Ioan 15:26, Apocalipsa 10:7, cele șapte peceți și mesajul îngerului al șaptelea, urmau să se desfășoare și să fie descoperite după ce a venit lumina de seară.

Cum sunt oamenii în timpul epocii Laodicea? Goi și orbi. Ce folos trage un om orb de la lumină? Dacă un orb călăuzește pe un alt orb, nu cad ei amândoi în groapă? Ei sunt goi și nu știu lucrul acesta. Chiar și mintea sănătoasă omenească li s-a dus, apoi înțelepciunea duhovnicească. Ei sunt mândri, iubesc distracția mai mult decât pe Dumnezeu, sunt fără dragoste și credincioșie, batjocoritori, grăbiți, extremiști, fără frâu, dușmănoși ai binelui, vânzători, ușuratici și bănuitori. Ei au o formă de evlavie, dar tăgăduiesc puterea lui

Dumnezeu. Ei nici nu cred în puterea descoperirii. Ei nu cred că Domnul trimite prooroci. Ei nu cred așa ceva. Ei cred că Maleahi 4:5, se referă la o anumită organizație sau comunitate.

Atunci când Ilie s-a ridicat prima dată, el era un singur bărbat. Apoi, când s-a ridicat în statura lui Ioan Botezătorul, el din nou era un bărbat. Dacă în zilele din urmă va apărea lumina de seară, atunci vor fi deschiși ochii voștri, iar voi veți vedea unde mergeți. Atunci, Trupul este deja format, stă în picioare și este în mișcare sub călăuzirea Duhului Sfânt. Acela, care a lucrat prin prooroci, care a scris Biblia, același Duh Sfânt lucrează într-un singur Trup, care este umplut cu Duhul Sfânt, mânat de Duhul Sfânt și scos din toate organizațiile religioase. Acesta cuprinde toate neamurile, limbile și popoarele.

O doamnă, care nu aparține de comunitatea aceasta, ci de alta, a venit azi dimineață aici și a adus un tablou. Ea l-a dat fiului meu. Ea a fost tare mirată. Eu nu știu dacă ea a auzit despre evenimentul acela sau nu. Eu nu știu. Ea a adus un tablou cu Îngerul Domnului, care a fost prezent la cele șapte epoci și la cele șapte peceți. Când a predat tabloul, ea a zis: „Într-un vis, eu m-am uitat și L-am văzut acolo sus pe cer.” Ea privea acolo și a văzut pe cineva, care mergea înainte iar ceilalți îl urmau. Ei erau îmbrăcați în haine albe. Ea a zis: „Acela erai tu, fr. Branham.” Ea a zis: „Acolo au mărșăluit ei. Erau oameni de diferite culori, steaguri din state diferite.” Ei mărșăluiau înainte și au ajuns Capul, pe Hristos, unde El s-a descoperit într-o vedenie. O, aleluia!

Noi am ajuns în timpul sfârșitului, în ultimele ore ale zilei de har. Vedeți voi acum, cum El s-a descoperit în Cuvântul Său și cum El a descoperit Cuvântul Său direct în fața noastră? O, Biserică a Dumnezeului Celui viu, ridică-te și crede-L pe El cu tot ce este în tine! Țineți-vă de roata cea mică din mijlocul roții celei mari!

Lăsați Cuvântul să vă întărească și să vă dea stabilitate în fiecare lucrare. Fie ca orice gând, pe care îl aveți, să fie dominat de această putere care este în voi, pentru că Dumnezeu este cu adevărat în Cuvântul Său pentru acest timp, în lumina de seară și El lasă ca lumina Lui să apară în mijlocul nostru.

Liliacul este orb și chiar dacă este aprinsă lumina, el nu mai poate zbura. Orice bufniță, care umblă noaptea, nu poate vedea ziua. Aceste păsări nici nu știu ce înseamnă lumina.

Ei nu pot vedea. Lumina serii a venit. Orice pildă, orice exemplu din natură, Biblia, chipul pe care Daniel și împăratul din vremea aceea l-au văzut, toate aceste lucruri, orice mișcare și orice parte din Trupul lui Hristos, ne arată exact ceasul în care trăim. În afară de aceasta nu va mai exista nici o altă mișcare. A existat o mișcare a mâinilor – dragostea pentru aproapele, în timpul lui Wesley. A existat o mișcare (trezire), când a fost așezat fundamentul, sub Luther. Despre dragostea față de aproapele se spune că aceasta nu a fost niciodată așa de tare ca pe vremea lui Wesley. În mișcarea lui Wesley au fost trimiși misionari în toată lumea. În epoca respectivă a existat una din cele mai mari treziri.

După aceasta a urmat epoca penticostală. Epoca penticostală a fost timpul limbii, a nasului. Acum am ajuns la ochi. La ce v-ar folosi lumina dacă nu ar exista ochi, care să vadă? Mai întâi trebuie să existe ochi, care să vadă. Când s-a întâmplat aceasta, El a deschis cele șapte peceti și a descoperit lumina serii, descoperind toate tainele, care au fost ascunse în toate celelalte epoci, așa cum El le-a promis în Apocalipsa 10:1-7. Noi ne aflăm azi aici, în mijlocul Cuvântului. Cuvântul ne este descoperit de Domnul Isus Hristos. Deci, acesta este Cuvântul lui Dumnezeu.

Noi, ca supușii Săi, trebuie să ne ținem numai de Autor, ca s-o înțelegem, ca să primim descoperirea: „O, Doamne, ce dorești Tu? Ce trebuie să fac? Trebuie să ies pe câmpul misiunii și să predic Evanghelia sau trebuie să rămân acasă? Nu are importanță dacă trebuie să fiu o gospodină bună sau o mamă bună, dacă trebuie să fac una sau alta, indiferent, un fermier, orice ar fi, Doamne, ce dorești Tu să fac?”

Nu era aceasta și întrebarea lui Saul? „Doamne, ce trebuie să fac?”

El se afla pe drum, spre Bisericile creștine, ca să arunce pe cei credincioși în închisoare. Atunci s-a întâlnit cu Lumina, iar el a strigat: „Ce vrei Tu, ca să fac?” Stâlpul cel mare de foc era deasupra Lui, iar el a zis: „Ce trebuie să fac?” Eu cred că acesta este un gând bun pentru încheiere: „Doamne, ce trebuie să fac? Ce trebuie să fac acum, când văd cum se împlinește Scriptura, așa de desăvârșit?”

Să ne aplecăm capetele pentru rugăciune. Eu rog pe fiecare să-și cerceteze inima și să-și pună întrebarea: „Doamne, ce trebuie să fac? Eu

recunosc că am ajuns în zilele de pe urmă, în ceasul din urmă. Este așa de clar și bine descoperit. Ce trebuie să fac?”

Scumpe Doamne, în timp ce fiecare Te întreabă, vin și eu la Tine cu întrebarea mea: ce dorești Tu să fac, Doamne, pentru că eu îmi dau seama că orice zi contează. Eu mă rog ca Tu să mă ajuți, Doamne, să trăiesc astfel încât fiecare zi să fie spre slava și onoarea Ta. Eu mă rog ca să-i ajuți pe toți din întreaga țară. Noi ne cercetăm inimile și zicem: „Doamne, ce trebuie să fac? Ce pot să fac, Doamne, ca să slujesc în lucrarea Ta?” Cercetează inimile noastre și corectează-ne. Dacă mai este ceva rău în noi, Doamne, egoism, motive sau scopuri greșite, o, Doamne, atunci curăță-ne prin sângele Fiului Tău, Isus Hristos. În smerenie, primim împăcarea, pe care El a creat-o prin moartea Sa și învierea din morți. Suntem neprihăniți, pentru că noi credem că El a făcut-o. Noi primim planul Său de mântuire cu bucurie și tot ce ne-a dăruit. Tată, noi îți mulțumim pentru mesajul din timpul acesta, pe care îl credem și ne ținem de acest cuvânt, pentru că noi credem că acesta este Cuvântul Tău și Mesajul Tău; nu ca noi să ne deosebim de alți oameni, ci pentru că noi dorim să devenim mai asemănători Domnului nostru Isus Hristos, care este exemplul nostru.

Scumpe Dumnezeu, mă rog ca Tu să Te ocupi de fiecare din noi, să ne ierți păcatele noastre și să ne vindeci trupurile noastre. Fă-ne pe zi ce trece mai asemenea Ție, până când vom ajunge la înălțimea staturii plinătății lui Hristos. Eu cred că Tu ai cercetat acum inimile noastre și noi știm ce avem de făcut. Te rog să ne binecuvintezi în Numele lui Isus.

În timp ce avem capetele plecate, stând în rugăciune, vreți să ridicați mâna și să spuneți: “Dumnezeule, fă-mă mai mult ca Isus, eu vreau să fiu mai mult ca Isus.” Dumnezeu să vă binecuvinteze pe toți.

Și eu mi-am ridicat mâna: “Eu vreau să fie ca Isus. Cercetează-mă, Doamne, și dacă găsești ceva rău, ia-l de la mine.” Oricât de mult am trăi, odată tot trebuie să plecăm de aici, indiferent cât de bogați sau săraci, tineri sau bătrâni...

O, Dumnezeu, eu Te rog, fii plin de har cu noi și împlinește dorința inimii noastre, pentru că noi vrem să-Ți slujim din toată inima. Tată, oriunde s-ar afla ei, ei sunt în mâinile Tale. Ei sunt copiii Tăi. Procedează cu ei după mila și îndurarea Ta, Doamne, nu cu o judecată

aspră, ci cu îndurare. Noi Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.